

ΜΙΚΡΟΣ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΑΡ
1

Ο δράκοντας του μαύρου πύργου

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΕΞΙΣ ΠΡΩΤΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.

1

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΡΧ.

2

Ο Άρης και η Δανάη κυττάζουν με δέος τόν ψηλό χορταριασμένο μανδρότοιχο τού φοβερού Μαύρου Πύργου.

Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ
ΠΑΡΑ ΤΡΙΑ ΛΕΠΤΑ

18 Ιανουαρίου 1960. Βρισκόμαστε σ'ε μιὰ έρημικη τοποθεσία, έκατό χιλιόμετρα έξω από τò πολυθόρυβο Σικάγο...

Είμαι άγρια χειμωνιάτικη νύχτα...

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

— Βοήθειαααα!...

Μαύρος, κατάμαυρος, ό ούρανός! Καί τò σκοτάδι, κάτω στη γή, πυχτό σάν λυωμένο κατράμι!...

Ό μανιασμένος βορριάς ούρλιάζει σάν λυσσοσμένο τσακάλι,

περνώντας ανάμεσα στα πυκνά κλαδιά των γιγάντιων κυπαρισσιών που κρύβουν τον καταραμένο «Μαύρο Πύργο».

Δαιμονισμένο χιονόνερο δέρνει αλύπητα τη σάπια στέγη και τα χορταριασμένα του ντουβάρια!...

Τό χιόνι, που πριν μέρες στρώθηκε σαδανώνοντας τη νεκρή αυτή περιοχή, έχει τώρα κρυσταλλώσει κάτω...

‘Αδαστακτο είναι το κρύο και η παγωνιά που κάνει τούτη τη φοβερή νύκτα!...

— Βοήθειασααα!...

Ψυχή ζωντανή δεν φαίνεται πουθενά. Κι αυτός ο διάβολος θάχνη τρυπώσει φοβισμένος, κάτω βαθεία, στ’ άβυσσάλια κολασμένα λημέρια του.

Μονάχα ο άπνοος Χάρος, με το άστραφτερό δρεπάνι και τις μαύρες φτερούγες του, θά τολμούσε να βγή έξω μιά τέτοια τρομακτική νύκτα: Για να θερίση ψυχές!...

Κι όμως: Μιά σπαρακτική γυναικεία φωνή, γεμάτη δέος, αγωνία και φρίκη, τρυπάει, κάθε τόσο, το μαύρο κι άγριο θαλάσσιο σκοτάδι:

— Βοήθειασααα!...

‘Η ώρα είναι δώδεκα παρά τρία λεπτά...

.....

‘Αλλά νά: Δυό άνθρωπινες σκιές γλιστράνε με βίσις σ’ ένα στενό, χορταριασμένο μονοπάτι.

Προχωρούν με κατεύθυνσι προς τον σκοτεινό «Μαύρο Πύργο»: Είναι ένα παλιό στοιχειωμένο κτίριο, που σάν τρομακτικός Δράκος παραμονεύει πίσω από

τα πυκνά θεόρατα κυπαρίσσια!

‘Η τραγική και άπεγνωσμένη φωνή της άγνωστης γυναίκας, που φθάνει απ’ εκεί, δίνει φτερά στα πόδια τους. Προχωρούν — σχεδόν τρέχοντας — χωρίς στιγμή να σταματούνε. Χωρίς ανάσα να παίρνουν.

‘Η πρώτη σκιά ανήκει σ’ ένα ‘Αγόρι. ‘Ενα νέο παλικάρι ψηλό, μελαχροινό, σοδαρό και με άθλητική και περήφανη κορμοστασιά. ‘Οχι παραπάνω από δεκάξη χρόνων...

‘Η άλλη σκιά σ’ ένα Κορίτσι. Μιά όμορφη, χαριτωμένη και δυναμική κοπέλλα, ως δεκατεσσάρων χρόνων... Τά μαλλιά της είναι μαύρα σάν τού φτερό του κόρακα. Τά μάτια της: μεγάλα και κατάμουρα κι αυτά. Σάν δυό άνοιμμένα κάρβουνα, που ξεπετάνε γαλαζοπράσινες φλόγες!

Στά χείλια της ζωγραφίζονται πάντα ένα χαμόγελο. ‘Ενα χαμόγελο γεμάτο ευγένεια, καλωσύνη, αλλά και θάρρος, αίσιοδοξία και... επιτολαιότητα!

‘Η σπαρακτική γυναικεία φωνή ξανακούγεται:

— Βοήθειασααα!...

Τό δεκαεξάχρονο γεροδεμένο ‘Αγόρι, γυρίζει προς το μέρος του Κοριτσιού, που βαδίζει πλάι του:

— Πρέπει να προλάβουμε, Δανάη! της κάνει σιγά. Πρέπει να βρισκόμαστ’ εκεί πριν φθάση στον Πύργο του ο φοβερός βρυσκόλακας!... ‘Αλλοιώς θά ναι πολύ δύσκολο να σώσουμε το καινούργια θύμα του...

‘Η νέα παραξενεύεται:

— Δεν σέ καταλαβαίνω, ‘Αρη!... Λές, δηλαδή, να μη βρι-

σκεται, αυτή τη στιγμή στον Πύργο του, ο Δράκουλας;

— Φυσικά... Γιατί αν ήταν εκεί, ή άμοιρη αυτή γυναίκα δεν θα μπορούσε να φωνάζει. Ούτε να ζητάει βοήθεια!... Θα της είχε κλείσει, μια για πάντα, το στόμα!...

‘Η Δανάη συμφωνεί:

— Ναί... βέβαια... Έτσι είναι... Δίκηο έχεις...

Και οι δυο νέοι συνεχίζουν την πορεία τους με ακόμα πιο γρήγορο ρυθμό. Βιάζονται να φθάσουν, όσο γίνεται πιο σύντομα, στο σκοτεινό άντρο του φοβερού βρυκόλακα!...

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ!

‘Ο «Μαύρος Πύργος» του απαίσιου Δράκουλα, βρίσκεται σε μια πολύ απόμερη και άγρια περιοχή.

Είναι κρυμμένος — όπως είδαμε — σ’ ένα μικρό πιπινό δάσος από θεόρατα κυπαρίσσια! Μοιάζει σαν παλάτι του Χάρου!

Γύρω του ύψώνεται, σαν φρούριο, ένας χορταριασμένος μανδρότοιχος, ψηλός πάνω από πέντε μέτρα!...

Μια μεγάλη σιδερένια πόρτα, με βαρείες εσωτερικές άμπάρες, κλείνει την είσοδο στον

‘Η Δανάη δοκιμάζει το μυστηριώδες κλειδί. Και η βαρεία πόρτα του Μαύρου Πύργου όποχωρεί άμέσως...

κήπο του φοβερού κι άπάτητου Πύργου.

— Ο "Αρης και η Δανάη φθάνουν τέλος εκεί...

Οι άπγνωσμένες επικήσεις της άγνωστης γυναίκας, ακούγονται τώρα πιό κοντά και δυνατά:

— Βοήθειαααα!... Βοήθειααααα!...

— Πρέπει να πηδήσουμε άμέσως μέσα! ψιθυρίζει άποφασιστικά τὸ θαρραλέο Κορίτσι.

— Ναι, αλλά πώς; άναρωτιέται ὁ νέος, ρίχνοντας άνήσυχη ματιά στὸ θεόρατο ὕψος τοῦ μανδρότοιχου.

Και άποφάινεται:

— Εἶναι πολὺ δύσκολο — ἴσως και ἄδύνατο — νὰ σκαρφαλώση εανείς ὡς ἐκεῖ πάνω!... Τὸ ντουβάρι εἶναι λεῖο καὶ χωρὶς προεξοχῆς. Εἶναι καὶ χορταριασμένο. Κι αὐτὸ τὸ κάνει ἀκόμα πιό γλυστερό!

Τὸ γεροδεμένο Ἀγόρι συνεχίζει σκεπτικό:

— Μὰ κι ἂν καταφέρῃ κανένας νὰ φθάσῃ μέχρι τῆ ράχι τοῦ τοῖχου, πὼς θὰ πηδήσῃ κάτω, ἀπὸ πέντε μέτρα ὕψος; Ἄν δὲν σκοτωθῇ, σίγουρα θὰ τσακίσῃ τὰ κόκκαλα τῶν ποδαριῶν του! Δὲν θὰ μπορέσῃ πιά νὰ ξανασηκωθῇ...

Ἡ Δανάη στεναχωριέται:

— Ὅλο τὸν κατακλυσμὸ φέρνεις, καὶ μένε Ἄρη!... Ὅλο κινδύνους βλέπεις μπροστὰ σου!... Μετρᾷς καὶ ὑπολογίζεις τὰ πάντα σὰν κανέναν γέρος!... Ἄν ἦταν ἐδῶ ὁ Φαντεκέξ, θὰ εἶχε πηδήσῃ κιόλας μέσα!...

— Μὰ γι' αὐτὸ καὶ χάθηκε! μουρμουρίζει ὁ Νέος. Μὴν ξε-

χνᾷς πὼς ἔχει κοντὰ δέκα μέρες νὰ φανῇ! Ὁ Θεὸς ξέρεῖ ἂν...

— Μὴ βάζεις κακὸ στὸ νου σου... Ὁ Μπέμπυ Μπούς ζῇ καὶ βασιλεύει. Εἶμαι βεβαία!

— Δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς...

— Ξέρω καὶ παραξέρω! Γιατί, ἂν εἶχε σκοτωθῇ, θὰ τὸ μαθαίναμε...

— Πῶς;

— Θὰ γύριζε μονάχος τοῦ ὁ Πιτισκόκος!

Καὶ τὸ ὁμορφο μελαχροινὸ Κορίτσι, συνεχίζει:

— Ὁ Φαντεκέξ εἶναι ὑπέροχος!... Πρῶτον: Δὲν φοβάται κανέναν! Δεύτερον: Δὲν ξαφνιάζεται ποτέ. Τρίτον: Τολμάει τὰ πάντα...

Ὁ "Αρης συμπληρώνει:

— Καὶ τέταρτον: Δὲν... πετυχαίνει τίποτα!

Ἡ Δανάη τὸν κυττάζει μὲ οἴκτο:

— Κἂν κ' ἐσύ, καὶ μένε, καμμιὰ τρέλλα στὴ ζωὴ σου!

Ὁ "Αρης χαμογελάει:

— Μήπως κάνω καὶ τίποτ' ἄλλο, Δανάη: ὅλο ἀπερὶσκεψίς! Μόνο, πού πρὶν κάνω κάθε ἀπερὶσκεψία μου, τὴν... σκέπτομαι λιγάκι!

Τὸ κορίτσι ἀπογοητεύεται:

— Ὅστε δὲν θ' ἀνέβῃς, λοιπόν;

— Μὰ καὶ βέβαια θ' ἀνέβω!

— Πῶς; Ἐσύ, πρὶν λίγο, σκεφτόσουν πὼς τὸ ντουβάρι γλυστράει.

— Ἀκριβῶς. Κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ βρῶ τὸν τρόπο πού θὰ καταφέρω νὰ σκαρφαλώσῃ!...

Ἡ νέα τὸν ξαναρωτάει, παραξενεμένη:

— Καὶ θὰ πηδήσης μέσα ἀπὸ τόσο ψηλά;

— Φυσικά!

— Καὶ δὲν θὰ σκοτωθῇς; Δὲν θὰ σπάσης τὰ πόδια σου;

— Ὅχι βέβαια...

— Γιατί;

— Ὁ Ἄρης τῆς ἐξηγεί:

— Μὰ γιατί, τώρα πιά, ξέρω τὸν κίνδυνο! Τὸν σκέφτηκα καλὰ καὶ τὸν ὑπολόγισα. Θὰ λάβω τὰ μέτρα μου!

Τὸ Κορίτσι χαμογελάει:

— Εἶσαι ὁ πιὸ λογικὸς... τρελλὸς ποὺ ἔχω δῇ στὴ ζωὴ μου! τοῦ λέει.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΟΗΘΟΣ!

Τὴν ἴδιο στιγμή, παράξενο σούρσιμο ἀκούγεται νὰ κατεβαίνει πάνω ἀπὸ τὸν ψηλὸ μανδρό-τοιχο.

Οἱ δύο νέοι σηκώνουν ἀνήσυχοι τὰ κεφάλια τους.

Καὶ νά: Ἐξωρίζουν στὸ σκοτάδι ἓνα μακρόστενο πρᾶγμα νὰ γλυστράει ἀργὰ πρὸς τὰ κάτω.

— Φίδι! κάνει τὸ θαρραλέο Κορίτσι. Θὰ μᾶς δαγκώσῃ!...

Κι ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα, προσθέτει:

— Ἐσὺ νὰ τ' ἀρπάξης ἀπ' τὸ λαιμό, Ἄρη. Κ' ἐγὼ θὰ τοῦ τσακίσω τὸ κεφάλι!... Ἄειντε λοιπόν: Πήδησε γρήγορα νὰ τὸ πιάσης! Θὰ μᾶς δαγκώσῃ, σοῦ λέω!

Τὸ ψύχραιμο Ἀγόρι δὲν φαίνεται νὰ βιάζεται:

— Καλά! μουρμουρίζει Ἄσε πρώτα νὰ κατέβῃ... Γιατὶ σὰν πολὺ ἀδύνατο φίδι μοῦ φαίνεται. Δὲ φαντάζομαι νάχῃ τὸ κουράγιο νὰ μᾶς δαγκώσῃ.

Ο ΑΡΗΣ

Δὲν προφθαίνουν νὰ περάσουν λίγες στιγμὲς καὶ τὸ στενόμακρο κορμὶ τοῦ «φιδιού» φθάνει κάτω στὸ ἔδαφος.

— Ὁ Ἄρης τὸ πιάνει ἀδιάφορα. Ἐνῶ ἡ Δανάη σηκώνει τὴν πέτρα ποὺ κρατᾷ, ἐτοιμὴ νὰ τὸ κτυπήσῃ!...

— Μὴ βιάζεσαι! τῆς κάνει ὁ Νέος.

Τὸ κορίτσι θυμώνει:

— Σφίχ'το γερά! τοῦ λέει διαταχτικά. Πρέπει νὰ τοῦ τσακίσω τὸ κεφάλι!...

— Ἀδύνατον!... Δὲν θὰ μπόρῃς! μουρμουρίζει ἐκείνος.

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ χαμένα.

— Ὁ Ἄρης τῆς προτείνει τὸ κορμὶ τοῦ «φιδιού»:

— Γιατὶ δὲν ἔχει κεφάλι. Εἶναι ἓνα... χοντρὸ σχοινί!

Κι ἀλήθεια: "Ένα γερό χοντρό παλαμάρι, γλυστρώντας από ψηλά, έφθασε μπροστά τους!

— Μπράβο! κάνει σιγά και μ' ένθουσιασμό ή Δανάη. Αυτό τó σχοινί μάς χρειαζότανε για να σκαρφαλώσουμε. Για να πηδήσουμε μέσα στόν κήπο του Πύργου!... "Έλα, "Άρη. Πιάσου έσύ πρώτος!...

"Όμως ό νέος δέν δείχνει τόν ίδιον έπιπόλαιο ένθουσιασμό. Δοκιμάζει τó σχοινί, τραβώντας το. Φαίνεται πώς ή άλλη άκρη του θα είναι δεμένη γερά στόν κορμό κάποιου κυπαρισσιού...

— Μή βιάζεσαι Δανάη! τής λέει. Δέν πρέπει να έμπιστευόμαστε έτσι εύκολα... Μπορεί να είναι παγίδα!...

Τό άνυπόμονο Κορίτσι νευριάζει:

— Πάλι τīs κοχυποψίες σου άρχισες; Πάντα μαύρα τά βλέπεις τά πράγματα!... Κάποιος μάς πέταξε, από μέσα, αυτό τó σχοινί. Γιατί να χάσουμε τήν εύκαιρία;

Ό "Άρης χαμογελάει ειρωνικά:

— Λες νάχουμε κανένα... φίλο μέσα στόν Πύργο και να μη τó ξέρουμε;

Η Νέα χάνει τήν ύπομονή της:

— "Α, μα είσαι πολύ φοβισιάρης, φίλε μου! Θ' άνέβω, λοιπόν, μονάχη μου!

Άρπάζεται άμέσως άπ' τó χοντρό παλαμάρι πού κρέμεται. Και πριν τó Άγόρι προφθάση να τή συγκρατήσει, άρχίζει να

σκαρφαλώνει με σβελτάδα μαϊμούς.

— Κατέβα γρήγορα! τής φωνάζει σιγά ό "Άρης.

Και νά: Τήν ίδια στιγμή, από τó μέσα μέρος τού μοντρού τοιχου, άκούγεται μιá βαρεία βροχή φωνή:

— Έγώ είμαι ό Μαύρος Δράκουλας! Άλλοίμονο σ' εκείνον πού θα πέση στά χέρια μου! Σταγόνα αίμα δέν θ' αφήσω στίς φλέβες του!

Η άπερίσκεπτη Δανάη, πού στο μεταξύ είχε σκαρφαλώσει στο σχοινί, ως τρία μέτρα ψηλά, τρομοκρατιέται τώρα, άκούγοντας τήν άπαίσια βαρεία-βροχή φωνή. Και παρατώντας τά χέρια της γκρεμίζεται κάτω, ξεφωνίζοντας:

— Ό Δράκουλας! Θα μού ρουφήξη τó αίμα!...

Ό "Άρης παύει άμέσως να είναι διστακτικός. Παύει να ύπολογίζει τόν κίνδυνο! Ένεργεί τώρα άποφασιστικά και με ταχύτητα κεραυνού!

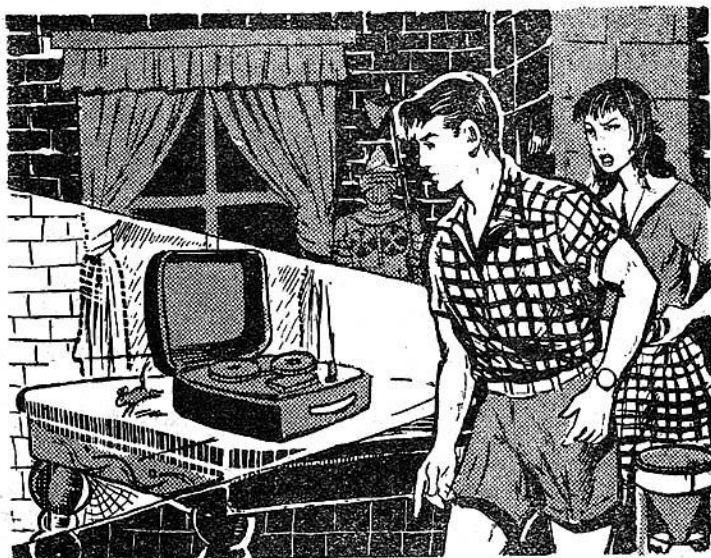
— Κράτα γερά τήν άκρη του! διατάζει τή Νέα.

Κι' άρπάζεται, μέ μιás, από τó κρεμασμένο χοντρό παλαμάρι. Σκαρφαλώνει, όσο μπορεί πιο γρήγορα, πάνω στη ράχι τού μονδροτούχου...

Άπ' εκεί, γλυστρώντας στο ίδιο σχοινί, κατεβαίνει στόν κήπο τού φοβερού κι' άπαίσιου «Μαύρου Πύργου».

Είναι έτοιμος ν' άρπάξη από τó λαιμό τόν άπαίσιο Δράκουλα. Να τόν δαμάση μέ τīs τρομακτικές γροθιές του!

Ό λυσσασμένος βορριάς έξακολουθεί να ούρλιάζει περνώντας

Στη μέση της τραγικής κάμαρας, βρίσκεται μιὰ παράξενη συσκευή που γυρίζει...

ἀπὸ τὰ πικρὰ κλαδιὰ τῶν γιγάντιων κυπαρισσιῶν!... Τὸ μανιασμένο χιονόνερο νὰ δέρνη ἀλύπητα τὰ πάντα. Καὶ ἡ σπαρακτική φωνὴ τῆς γυναίκα, νὰ σχίζει τὸ πυχτὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύχτας!...

Τὸ ἄφοδο γεροδεμένο παλικάρι, κυττάζει καὶ ψάχνει γύρω του. Κανέναν δὲν ἀντικρύζει πουθενά.

— Κακούργε, Δράκουλα!... μουγγρίζει. Πού εἶσαι, λοιπόν; Ἦρθα νὰ μοῦ ρουφήξης τὸ αἷμα!

Ὅμως καμμιά ἀπόκρισι δὲν παίρνει στὰ λόγια του. Κανέναν

ζωντανὸ πλάσμα δὲν φαίνεται νὰ βρίσκεται κοντά του.

Ὁ Ἄρης τὸν προκαλεῖ:

— Ἐβγα, λοιπόν, δειλέ!... Γιατί κρύβεσαι, ἀναιδρε;! Μόναχα νὰ φοβερίζης ἔχεις τὸ κουράγιο;!

Μὰ καὶ πάλι τὴν ἴδια τύχη ἔχουν τὰ θαρραλέα λόγια του: Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις!...

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Ἑλληνόπουλο, ποῦ στὴ ζωὴ του δὲν δοκίμασε ποτὲ τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου, ἀρχίζει νὰ ξεμακραίνει τώρα. Ψάχνει ὁλόκληρο τὸν ἄγριο κήπο τοῦ φοβεροῦ Πύργου.

“Ομως κανέναν δεν βρίσκει πάλι.

— Μήπως παρακούσαμε; άναρωτιέται ψιθυριστά. Μήπως ή βαρειά - βραχνή φωνή που άντηχησε, δεν ήταν παρὰ φαντασία μας;

Κι άμέσως ξαναγυρίζει στο σημείο που έξακολουθεί νά κρέμεται τὸ χοντρὸ σχοινί. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία κι ἄνepsi σκαρφαλώνει πάλι στὴ ράχη τοῦ θεόρατου μανδρότοιχου. Ἀπ' ἐκεῖ, μόλις ξεχωρίζει κάτω τὴ σιλουέτα τῆς συντρόφισσάς του:

— Δανάη! τῆς φωνάζει σιγά.

— Τί;

— Δέσε σ' ἔνα ἀπὸ τὰ δέντρα τὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ. Καὶ σκαρφάλωσε άμέσως ἑπάνω...

— Τὸν ἔπνιξες κιόλας τὸ Δράκουλαι;

— Ναι!... Κάνε, λοιπόν, γρήγορα!

Τὸ Κορίτσι δένει τὴν ἄκρη. Καὶ σκαρφαλώνει πάλι, σβέλτο, σὰν μαίμου.

Στὸ μεταξὺ ὁ νέος ἔχει ξαναγλυστρήσει κάτω στὸν κῆπο.

— Κατέβα τώρα κ' ἐσύ! τῆς ξαναλέει διατακτικά.

Ἡ Δανάη ὑπακούει πρόθυμα. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκειται κι αὐτὴ μέσα... Γυρίζει ἐρευνητικά τὰ μάτια τῆς κάτω στὸ ἔδαφος. Ψιθυρίζει παραξενεμένη:

— Μά, ποῦ εἶναι ὁ πνιγμένος Δράκουλας; Τὸν ἔθαψες κιόλας;

Ἡ Ἄρης τὴν πληροφορεῖ:

— Δὲν βρήκα κανένα Δράκουλαι. Ἐφαξα ὅλο τὸν κῆπο. Εἶναι ἄδειος κ' ἔρημος!...

Ἡ Νέα θριαμβεύει:

— Τὰ βλέπεις, λοιπόν, κύριε;

Κ' ἐσὺ δίσταζες νὰ πιαστῆς ἀπ' τὸ χορτόσχοινο. Φοβόσουν νὰ σκαρφαλώσης! Νόμιζες πὼς ἦταν παγίδα! Χά, χά, χά!... Καλὰ λέω γὰ, πὼς ὅλο τὸν κατακλυσμὸ φέρνεις, καίμυενη Ἄρη! Ὅλο κινδύνους βλέπεις μπροστὰ σου!

Ἡ νέος χαμογελάει:

— Καλὰ ποῦ βρίσκεσ' ἐσὺ κοντὰ μου! τῆς λέει. Γιὰ νὰ μοῦ... δίνης κουράγιο!

Τὸ ὁμορφο Κορίτσι συμφωνεῖ:

— Ἀμέ; Οὔτε συζήτησις νὰ γίνεται!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ ἀπαίσια βαρειά - βραχνή φωνὴ ξανακούγεται ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ «Μαύρου Πύργου». Αὐτὴ τὴ φορὰ καγχάζει:

— Χό, χό, χό!... Πέσατε στὴν παγίδα μου, κουτορνίθια! Χό, χό, χό!... Χό, χό, χό!...

Πανικόβλητη, ἡ Δανάη, κάνει νὰ τρέξη πρὸς τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Νὰ σκαρφαλώση, νὰ πηδῆξη ἔξω καὶ νὰ γίνη καπνὸς ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς!

Ἡ Δράκουλας! ξεφωνίζει μὲ φρίκη. Καλὰ σοῦ τόπα ἐγώ. Θὰ μοῦ ρουφήξη τὸ αἷμα!...

Ἀφάνταστα ψύχραιμο καὶ σβέλτο τὸ Ἀγόρι, καταφέρνει νὰ τὴν ἀρπάξη ἀπὸ τὸ μπράτσο. Νὰ τὴν συγκρατήση.

— Στάσου! Ποῦ πᾶς; τῆς κάνει σιγά. Τώρα μπλέξαμε πιά! Εἶναι πολὺ ἄργα γιὰ νὰ ὑποχωρήσουμε. Θὰ μείνουμε νὰ δώσουμε τὴ μάχη!

Καὶ προσθέτει τρίζοντας τὰ

δόντια του:

— 'Ο κακούργος Δράκουλας δὲν θὰ καγχάζῃ κιὰ πολὺ ἀκόμα!

Ἡ Νέα συνέρχεται. Κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ περισώσει τὸ γόητρό της:

— Ποιὸς σοῦπε πὼς ἤθελα νὰ φύγω; τὸν ρωτᾷ. "Ἐκανα νὰ τρέξω γιατί νόμισα πὼς ἀπ' ἐκεῖ ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Δράκουλα.

Τὸ ἀδείλιαστο παλικάρι προχωρεῖ τώρα μὲ κάθε προφύλαξι πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ σκοτεινοῦ χορτοριασμένου Πύργου.

Ἡ Δανάη τὸν ἀκολουθεῖ διαστακτικά, μουρμουρίζοντας:

— Μπράβο! Νὰ τὸν πνίξης, Ἀρη! Δὲν θέλω νὰ εἶσαι φοβισταίρης!...

Οἱ δυὸ Νέοι φθάνουν, σὲ λίγο, στὸ σημεῖο ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Ὅμως οὐτ' ἐκεῖ ἀντικρύζουν κοπέναν. "Ερημος εἶναι ὁ τόπος.

— Μά, ποῦ στὸ διάβολο, κρύβεται; ἀναρωτιέται ἀγανακτισμένος ὁ Ἀρης.

Καὶ ξαναρωτᾷ ἐγρία τὸν ἀόρατο ἀντίπαλο:

— Γιατί κρύβεσαι, Δράκουλα; Γιατί δειλιάζεις νὰ παρουσιαστής, ἄνδρε κακούργε;

— Ἀμέ; Καλὰ σοῦ λέει, σαχλέ! τοῦ φωνάζει κ' ἡ Δανάη. Τὸ «κρυφτό» θὰ παίξουμε τώρα;

Ὅμως καὶ πάλι καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνουν στὰ λόγια τους. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ. Μονάχα ἡ σπαρακτική κι ἀπεγνωσμένη ἐπικύλησι τῆς ἄγνωστης γυναίκας ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στοιχειωμένου

Η ΔΑΝΑΗ

«Μαύρου Πύργου».

— Βοήθειαιαιαιαι!... Βοήθειαιαιαιαι!...

Ἡ φωνή της μπερδεύεται μὲ τὰ λυσσασμένα σφυρίγματα καὶ οὐρλιαχτὰ τοῦ βορριά. Τοῦ φοβεροῦ σίφουναι ποὺ κάνει νὰ γονατίζουν ταπεινὰ στὸ πέρασμά του, τὰ θεόρατα κυπαρίσσια!...

Οἱ τραγικὲς κραυγὲς τῆς μοιάζουν σὰν φρικτὸ κι ἀπάισιο τραγούδι τοῦ Χάρου. Ποῦ τὸ ἀκομπανιάρουν τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς φύσης!

Ἡ Δανάη ψιθυρίζει κοντὰ στ' αὐτὸ τοῦ Ἀγοριοῦ:

— Ἀρη!...

— Τί;

— Πρέπει νὰ μποῦμε μέσα στὸν Πύργο. Νὰ σώσουμε τὴ δυστυχισμένη γυναίκα.

‘Ο Νέος κάτι πάει να πη:

— Μά...

Τὸ Κορίτσι τὸν ἀποστομώνει:

— Χωρὶς «μὰ» καὶ «ξεμὰ»! Δὲν μ’ ἀρέσει καθόλου! Δὲν σὲ βλέπω διστακτικὸ κι ἀναποφάσιστο! Πάμε ἀμέσως!

‘Ο Ἄρης τὴν ἀκολουθεῖ. Φθάνουν μπροστὰ στὴ μεγάλη βαρεῖα σιδερένια εἴσοδο τοῦ Πύργου.

— Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ παραβιάσουμε μιὰ τόσο γερὴ καὶ διπλαμπαρωμένη πόρτα; ρωτᾷ τὴ Νέα.

‘Η Δανάη ἔχει τὴν ἀπάντησι ἑτοιμῇ:

— Πᾶρε μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα. Καὶ χτύπα τὴς ὥσου νὰ τὴν ξεθεμιώσης. Γιὰ τὰ παροκάτω μὴ σὲ νοιάζει. Εἶναι δουλειὰ δική μου!...

‘Ο Ἄρης κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Μὴ λὲς ἀνοησίες!... Δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα!...

Τὸ Κορίτσι θυμῶναι:

— Τότε ἔς καθήσουμ’ ἐδῶ. Μπορεῖ νὰ μᾶς πετάξῃ ὁ Διάβολος τὸ κλειδί. Γιὰ ν’ ἀνοίξουμε καὶ νὰ μπουέμε ξεκούραστα!

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ!

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν ἑνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούγεται στὸ λιθόστρωτο τῆς εἰσόδου τοῦ Πύργου καὶ μπροστὰ στὰ πόδια τῶν δυὸ Νέων:

— Ντίννννν...

‘Η Δανάη γονατίζει στὸ σημεῖο ποὺ ἀκούστηκε ὁ Κρότος. Καὶ ψάχνοντας στὰ σκοτεινὰ, μὲ τὶς παλάμες τῆς, βρίσκει αὐτὸ ποὺ ζητάει:

— ‘Ορίστε τὸ κλειδί τοῦ Πύργου, κύριε Ἄρη! Λέει στὸ σύντροφό της. ‘Ο Διάβολος μὲ ἄκουσε. Στὸ στέλνει γιὰ νὰ μὴν κουρασθῇ νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα!

‘Ο Νέος δὲν ἀπλῶνει τὸ χέρι του νὰ πάρῃ τὸ κλειδί. Φαίνεται καὶ πάλι διστακτικὸς κι ἀναποφάσιστος...

Τὸ Κορίτσι ξαναθυμῶναι:

— Δὲν γιαιτρεύεσαι, Ἄρη! τοῦ λέει. Ἐσὺ, παιδί μου, εἶσαι ἱκανὸς νὰ ξεμερωθοῦμ’ ἐδῶ πέρα χαζεύοντας! Μὰ δὲν ἀκούς λοιπὸν τὴν ἄμοιρη γυναῖκα ποὺ σπαιράζει μέσα;

Ἀμέσως κάνει δυὸ βήματα. Φθάνει στὴ βαρεῖα σιδερένια εἴσοδο. Βάζει τὸ κλειδί καὶ τὸ γυρίζει δυὸ φορές. Ἡ ἀμπαρωμένη πόρτα ὑποχωρεῖ ἀμέσως. Οἱ φωνὲς τῆς ἀγνωστῆς γυναίκας ἀκούγονται τώρα ἀκόμα πιὸ δυνατά:

— Βοήθειαιαααα!...

‘Η Δανάη κάνει νὰ περάσῃ μέσα στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στοιχωμένου Πύργου τοῦ Δράκουλα. Ὅμως ὁ φόβος δίνει τὸ πόδια της:

— Πέρασ’ ἐσὺ πρώτος, ποῦσαι ἄντρας! Λέει στὸ φίλο της. Δὲν θέλω νὰ σὲ... ντροπιάσω!

‘Ο Ἄρης τραβάει τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Σπρώχνει τὸ Κορίτσι μέσα. Μπαίνει κι αὐτός. Ξανακλειδώνει τὴν πόρτα. Κρύβει τὸ κλειδί στὴν τσέπη του...

Τώρα βρίσκονται «οἱ δυὸ τους αὐτοφυλακισμένοι στὸ τρομακτικὸ ἄντρο τοῦ φοβεροῦ Βρυκόλακα!...

— Γιατί κλείδωσες την πόρτα; ρωτάει με δέος ή Δανάη. Μπορεί να βρεθούμε σε κανένα κίνδυνο!...

— Ακριβώς γι' αυτό! Για να μη μπορούμε εύκολα να φύγουμε! τής αποκρίνεται. Για ν' αναγκαστούμε να μείνουμε. Να παλέψουμε!...

Ο Άρης τραβάει τη Δανάη από το μπράτσο:

— Πάμε! τής λέει. Πρέπει, πρώτ' απ' όλα να λευθερώσουμε τη γυναίκα που φωνάζει... Ύστερα να... .

Μα δεν προφθάνει να τελειώσει τη φράση του. Η γνώριμη

πιά βαρεία - βραχνή φωνή, ξαναφθάνει στ' αυτιά τους. 'Απ' έξω όμως!...

— Καλωσωρίσατε στον Μαύρο Πύργο μου! Κανένας απ' τους μπηκαν μέσα σ' αυτόν, δεν ξαναβγήκε ποτέ ζωντανός!... Μ' έμένα τον Δράκουλα κανένας δεν μπορεί να τὰ βάλει!... Σταγόνα αίμα δεν θ' αφήσω στις φλέβες του!...

Το κορίτσι ρωτάει σιγά τον σύντροφό της:

— Σάν παράξενη δεν σου φαίνεται ή φωνή του Δράκουλα;

— Τί θέλεις να πής;

— Σάν ψεύτικη! Σάν προσ-

Ένω ή νέα γυναίκα απομακρύνεται, ο άγνωστος κακοϋργος κτυπάει δολοφονικά τόν σωφφέρ...

ποιητή, πώς τὸ λένε;

— Ὁ Ἄρης συμφωνεῖ:

— Ναί!... Δὲν ἔχεις ἄδικο.

... Ἄλλα τί μπορεῖ νὰ σημαίνει αὐτό;

— Δὲν ξέρω! ψιθυρίζει ἡ Δανάη. Πάντως ἀπὸ τῆ φωνῇ του φαίνεται πὼς ὁ Δράκουλας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μέγας στὴν ἡλικία...

— Πάμε! τῆς ξαναλέει ὁ Νέος τραβώντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι. Κάπου πρὸς τὸ βάθος δεξιὰ πρέπει νὰ εἶναι μέγας ἡ γυναίκα ποὺ φωνάζει...

Τὸ Ἀγόρι καὶ τὸ Κορίτσι φθάνουν γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα μιᾶς κάμαρας τοῦ Πύργου. Μέσ' ἀπ' αὐτὴν βγαίνουν τὰ σπαρκοτικὰ γυναικεῖα ξεφωνητά.

— Βοήθειαααα!... Βοήθειαααα!...

Ὁ Ἄρης τὴ δοκιμάζει. Εἶναι κλειδωμένη.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικροσκοπικὸ κλεφτοφάναρο. Τὸ δίνει στὴ συντρόφισσά του:

— Μὴ τὸ ἀνάψης ἀκόμα, Δανάη! τῆς λέει. Μόλις σπᾶσω τὴν πόρτα καὶ μπούμε μέσα, τότε νὰ φωτίσης γιὰ νὰ δοῦμε...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Τὸ γεροδεμένο καὶ χεροδύναμο Ἀγόρι ὑποχωρεῖ μερικά βήματα γιὰ νὰ πάρῃ φόρα. Ἀμέσως, τινάζεται μὲ ὀρμή, κτυπώντας τὸν ὦμο του πάνω στὴν κλειστὴ πόρτα.

Ἡ κλειδαριὰ στᾶζει. Τὸ φύλλο τῆς πόρτας ὑποχωρεῖ.

Οἱ δυὸ Νέοι βρίσκονται μέσα στὸ θεοσκότεινο δωμάτιο...

— Πάμε νὰ φωνάξῃς! λέει ὁ Ἄρης στὴν ἄγνωστη γυναίκα, ποὺ δὲν τὴν ἔχει ἀντικρύσει ἀκό-

μα. Ἦρθαμε νὰ σὲ σώσουμε!...

— Ν' ἀνάψω; ρωτᾷ τὸ σατισμένο Κορίτσι.

— Ναί, Δανάη.

Ἐκεῖνη πιέζει ἀμέσως τὸ μικρὸ κουμπάκι τοῦ κλεφτοφάνaru. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου φωτίζεται πέρα γιὰ πέρα...

Κ' οἱ δυὸ τώρα καρφώνουν, γουρλωμένα ἀπὸ κατάπληξη, τὰ μάτια τους στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως βγαίνει ταυτόχρονα ἀπ' τὰ χεῖλιά τους:

— Ἀααα!...

Ἐνῶ ἡ σπαρκοτικὴ γυναικεῖα φωνὴ ξανακούγεται, μπροστά τους τώρα:

— Βοήθειαααα!... Βοήθειαααα!...

ΤΡΟΜΟΣ, ΑΓΩΝΙΑ, ΦΡΙΚΗ!

Πολλὰ παράξενα καὶ μυστηριώδη γεγονότα παρακολούθησαμε μέχρι τῆ στιγμῇ αὐτῇ. Καιρὸς λοιπὸν εἶναι τώρα νὰ ποῦμε καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν τρομακτικὸ «Μαῦρο Πύργο», ὅπως τὸν λένε:

Σὲ ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ κυκλοφορεῖ ὁ θρύλος, πὼς στὸν Πύργο αὐτὸν κρύβεται ἓνας φοδερὸς καὶ ἀπαίσιος Δράκουλας. Ἕνας καταραμένος βρυκόλακας, ποὺ οἱ δεισιδαίμονες πιστεύουν πὼς ζῇ ρουφώντας τὸ αἷμα ἀθῶων γυναικῶν. Τῶν θυμάτων του, ποὺ καταφέρνει νὰ παγιδέψῃ ἐκεῖ...

Ὅμως κανένας ἀπ' ὅλους ποὺ πιστεύουν τὰ παραπάνω, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς ἀντίκρυσε ποτὲ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸν Δράκουλα αὐτόν...

Μὰ καὶ ἡ Ἀστυνομία, πού φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατόν — ὕστερ' ἀπὸ τόσες διαδόσεις — νὰ μὴν ἐπέμβῃ κι ἐκεῖνη, δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τίποτα τὸ ὑποπτό μέσα στὸ παλὸ ἐκεῖνο καὶ χορταριασμένο κτίριο μὲ τὰ κυπαρίσσια.

Ὁ «Μαῦρος Πύργος» ἀνῆκε σ' ἓναν νέον ὁμορφὸ καὶ πλούσιο γλεντζέ. Ἐναν διάσημο συγγραφέα μυθιστορημάτων τρόμου καὶ φρίκης!

Εἶχε ἀγοράσει τὸ παλὸ αὐτὸ κτίριο, γιὰ ν' ἀπομονώνεται ἐκεῖ, κάθε φορὰ πού κουραζόταν ἀπὸ τὰ γλέντια. Καὶ κλεισμένος στὸν Πύργο του — ἐντελῶς μονάχος — μερικὲς μέρες, ἢ καὶ βδομάδες ἀκόμα ἐπιιδιδόταν στὴ συγγραφή τῶν τρομακτικῶν, ἀλλὰ καὶ τόσο περιζήτητων μυθιστορημάτων του.

Καθόλου δὲν ταίριαζε ὁ πρόσχαρος πάντα καὶ κεφάτος αὐτὸς νέος μὲ τὰ μυθιστορήματα «Γκράν Γκινιόλ», πού ἔγραφε. Ὅσοι τὰ διάβαζαν — καὶ ὑπῆρχαν ἑκατομμύρια φανατικοὶ θαυμαστές του — ἔνοιωθαν μιὰ ἔντονη καὶ παράξενα ἡδονικὴ συγκίνησι. Αὐτὴν πού προσφέρουν στὸν ἄνθρωπο ὁ τρόμος, ἡ ἀγωνία καὶ ἡ φρίκη!...

Ντάβ Χάρμαν λεγόταν ὁ διάσημος αὐτὸς συγγραφέας πού εἶχε στὴν κατοχὴ του τώρα τὸν τρομακτικὸ «Μαῦρο Πύργο».

Κ' ἐπειδὴ συχνὰ ἔπρεπε ν' ἀπομονώνεται μέσα σ' αὐτὸν γιὰ νὰ γράφῃ τὶς φρικιαστικὲς ἱστορίες πού τὸν χάριζαν τόση δόξα καὶ πλοῦτη, εἶχε φροντίσει καὶ γιὰ τὴ ζωὴ του μέσα σ' αὐτόν: Τὰ κελλάρια τοῦ Πύργου ἦταν γεμάτα ἀπὸ παστὰ κρέατα

καὶ ψάρια, ἀπὸ κάθε εἶδους κονσέρβες, ἀπὸ γαλέττες καὶ παξιμάδια καὶ τέλος ἀπὸ ἀμέτρητες μπουκάλες καὶ βαρέλια μὲ τὰ καλύτερα κρασιὰ καὶ ποτὰ τοῦ κόσμου!...

Ὁ τόσο κοσμικὸς καὶ γλεντζῆς Ντάβ Χάρμαν, ὅταν κλεινόταν στὸν «Μαῦρο Πύργο», ἤθελε νὰ εἶναι μόνος, ὁλομόναχος, ὅπως ἔλεγε. Αὐτὸς ἐτοίμαζε τὸ φαγητὸ κι αὐτὸς ὁ ἴδιος περιποιόταν, τὸ κάθε τί, τὸν ἑαυτό του. Γιατὶ μονάχα ἔτσι μποροῦσε νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ γράφῃ τὰ γεμάτα τρόμο, ἀγωνία καὶ φρίκη, μυθιστορηματά του!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στοὺς δυὸ Ἡρώες μας... Ὅπως εἶδαμε, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου μυστηριώδους Ἀγνώστου, καταφέρνουν νὰ μπουκ μέσῃ σὲ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τρομακτικοῦ «Μαύρου Πύργου».

Ἐκεῖ ὁ Ἄρης, σπάζοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ σπαρακτικὲς φωνὲς τῆς γυναίκας, μπαίνει μέσα μαζί μὲ τὴ Δανάη.

Ἐκεῖνη πιέζει ἀμέσως τὸ κουμπάκι τοῦ κλεφτοφάνарου πού κρατᾷ ἐν τῷ χέρι. Καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου φωτίζεται πέρα γιὰ πέρα.

Μὰ οἱ δυὸ Νέοι μαζί κοιφώνουν, γουρλωμένα ἀπὸ κατὰπληξι, τὰ μάτια τους στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως βγαίνει ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ χεῖλιά τους:

— Ἀσασα!...

Ἐνῷ ἡ σπαρακτική γυναικεῖα φωνή, ξανακούγεται μπροστά τους τώρα:

— Βοήθει-α-α-α-α!... Βοήθει-α-α-α-α!...

Τί νὰ εἶχε συμβῇ, ἄραγε; Τί ἔκανε τὰ μάτια τους ν' ἀνοίξουν διάπλατα ἀπὸ κατὰπληξι μὲν φωτιστῆκε τὸ τραγικὸ δωμάτιο; Μήπως ἀντίκρυσαν τὴν ἄγνωστη Γυναίκα σὲ καμμιὰ φρικτὴ παραμόρφωσι ἀπὸ φοβερὰ βασανιστήρια;

Ἄντι!... Γιατί καμμιὰ γυναίκα καὶ κανένα ζωντανὸ ἀνθρώπινο πλάσμα δὲν βρισκόταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα.

Τότε, ποίος ξεφώνιζε κάθε τόσο: «Βοήθει-α-α-α-α!... Βοήθει-α-α-α-α!...»;

Κανένας!... Μονάχα στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ πάνω σὲ ἓνα χαμηλὸ τραπέζι, βρισκόταν ἓνα μεγάλο μαγνητόφωνο σὲ λειτουργία.

Ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τῆς συσκευῆς αὐτῆς ἀκούγονταν τὰ τραγικά γυναικεῖα ξεφωνητὰ πού, προηγούμενα κάποτε, εἶχαν καταγραφῇ στὴν ταινία του...

Ὁ Ἄρης πατάει ἓνα κουμπί. Σταματᾷ τὴν κίνησι τῆς συσκευῆς. Καὶ τὸ γύρισμα τῆς φωνοταινίας. Οἱ ἀπεγνωσμένες ἐπικλήσεις τῆς Ἀγνωστῆς παύουν ἀμέσως ν' ἀκούγονται!

Ἀπόλυτη καὶ νεκρική σιωπὴ ἐπικρατεῖ τώρα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Μαύρου Πύργου»!...

Ἡ Δανάη ρίχνει τὴ φωτεινὴ δέσμη τοῦ κλεφτοφάναραυ τῆς, πάνω στὸ παράξενο τετράγωνο κουτὶ μὲ τὶς δύο, ἀκίνητες πιά, ταινίες.

— Τ' εἶν' αὐτό, Ἄρη; ρωτᾷ περίεργη.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ ξέρει τὰ πάντα, ἀρχίζει νὰ τῆς ἐξηγή:

— Ἐνα μηχανημα. Μιά συσκευή ποὺ καταγράφει εὐκόλα καὶ ἀποδίδει πιστὰ τὴν ἀνθρώπινη φωνή, ἀλλὰ καὶ κάθε ἡχο ἢ θόρυβο!... Σ' αὐτὲς τὶς ταινίες ποὺ βλέπεις...

Ἀλλὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, παράξενος θόρυβος ἀκούγεται. Κάτι σὰν ποδοβολητὸ ἀνθρώπου ποὺ μπαίνει στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴ σκασμένη ἀνοικτὴ πόρτα...

Τὸ κορίτσι νοιώθει, σχεδὸν ἀμέσως, κάποιο χέρι ν' ἀρπάξῃ τὸ ἀναμμένο κλεφτοφάναρα ποὺ κρατοῦσε. Καὶ νὰ τὸ σβήνῃ!

— Ὁ Δράκουλας! κάνει τρομοκρατημένη ἡ Νέα.

Καὶ προσθέτει μὲ ἀπόγνωσι:

— Θὰ τοῦ μιλήσῃς, Ἄρη; Ἦρθε νὰ μοῦ ρουφήξῃ τὸ αἷμα!

Ὁμως, ὄχι! Χωρὶς οὔτε μιᾶς στιγμῆς καθυστέρησι, ὁ ἄορατος, στὸ σκοτάδι, ἐπιδρομέας, κρατώντας τὸ μικρὸ σβηστὸ κλεφτοφάναρα κάνει νὰ φύγῃ... Μὰ στὴ βιάσι του δὲν ὑπολογίζει καλὰ τὴν κατεύθυνσι. Καὶ κτυπώντας στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, τοῦ ξεφεύγει τὸ φαναράκι. Πέφτει κάτω...

Ὁ μυστηριώδης Ἀγνωστος δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ σταθῇ. Νὰ ψάξῃ νὰ τὸ βρῇ. Ἀλλὰ συνεχίζει τὸ φευγιό του, ὅσο μπορεῖ πιδ γρήγορα, μουγγρίζοντας:

— Εἶμαι ὁ Δράκουλας!...

Εἶμαι ὁ Δράκουλας!...

Ὁ Ἄρης φωνάζει μὲ βιάσι στὴ μικρὴ συντροφισσά του:

— Ψάξε να βρῆς τὸ κλεφτοφάναρο. Ἐγὼ τρέχω ξωπίσω του...

Καὶ κάνει νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἄορατο ἀντίπαλο... Μὰ γρήγορα σταματᾷ. Ξαναγυρίζει ἀπρακτος κοντὰ στὸ κορίτσι. Ὁ Δράκουλας εἶχε γίνεи ἔφαντος μέσα στὸν ἀπέραντο θεοσκότεινο Πύργο...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΩΜΑΤΙΟ!

— Βρήκες τὸ κλεφτοφάναρο; ρωτᾷ τὴ Δανάη.

— Ναί, Ἄρη.

— Δώσ' το μου, λοιπόν... Μονάχα μὲ τὸ φῶς του τὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀνακαλύψω... Ἀλλοιῶς, πάντα θὰ μοῦ ξεφεύγῃ σ' αὐτὸ τὸ κολασμένο σκοτάδι!

Καὶ ὁ Νέος κάνει νὰ ξεκινήσῃ.

Τὸ Κορίτσι ρωτᾷ τρομοκρατημένο:

— Κ' ἐγώ; Θέλεις νὰ 'ρθῶ μαζί σου, γιὰ νὰ μὴ... φοβᾷσαι;

— Ἐλα... Ἀκολουθήσέ με... Μὰ χωρὶς νὰ μιλάς!...

Ἡ Δανάη θυμᾶναι:

— Τί θὰ πῇ νὰ μὴ μιλάω; Θὰ μιλάω καὶ θὰ παραμιλάω!...

Στόμα ἔχω καὶ μιλιὰ νὰ μὴν ἔχω; Πού ξανακούστηκε αὐτό; Ὅριστε μίας!...

— Σσσσσ! τῆς κάνει ὁ Ἄρης. Καὶ προχωρεῖ μὲ προφύλαξι, φωτίζοντας δεξιὰ κι ἀριστερὰ τὸν ἀτέλειωτο διάδρομο.

Μὰ τὸ πανέμορφο μελαχροινὸ Κορίτσι, ἔχει γίνεи μποροῦτι. Καὶ συνεχίζει τὴ μουρμούρα:

— Πολὺ ἀπάνω σου τῶχεις πάρει, Κύριε! Μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ μοῦ κλείσης ἐσὺ τὸ στό-

Ο ΦΑΝΤΕΚΕΣ

μα; Νάμανε κοιμιὰ φλύαρη, νὰ πῶ: «Δίκη ἔχει ὁ βλάκας». Πάλι καλὰ, δηλαδή, πού δὲν μοῦ φόρεσες καὶ κανένα φίμωτρο!

— Σσσσσ! τῆς ξανακάνει νευριασμένος τώρα, ὁ Ἄρης.

— Τί σοῦτ καὶ ξεσοῦτ! τοῦ λέει σιγὰ ἡ Δανάη. Ἐνῶ τὸν ἀκολουθεῖ τρέμοντας, μήπως ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ξεπετοχθῇ μπροστὰ τους ὁ φοβερός Δράκουλας.

Καὶ προσθέτει γιὰ νὰ δώσῃ ἡ ἴδια κουράγιο στὸν ἑαυτὴ της:

— Μιλᾷω, κύριέ μου, γιὰτὶ δὲν φοβάμαι! Ἐσὺ πού φοβάσαι, βούλωστο!...

— Σσσσσ! τῆς κάνει ἔξω φρενῶν, γιὰ τρίτη φορά, ὁ Νέος.

— Καλὲ φίδι εἶσαι καὶ σφυρᾷς; τὸν ρωτᾷ. Πάψε, παιδί

— 'Ο σωφφέρ ήταν περίεργος ! Κ' εσύ έχεις φαντασία !
μουγγρίζει άγρια ό κακούργος.

μου και με κάνεις ν' ανατριχιά-
ζω. Μπα σε καλό σου, άπόψε!

Τή στιγμή αυτή περνάνε άπό
μιά μισάνοικτη πόρτα. Ο "Α-
ρης τήν σπρώχνει έλαφρά. Φω-
τίζει τó έσωτερικό τού δωματί-
ου. Τά μάτια του φωτίζονται
άπό μιά παράξενη λάμψη. Σβή-
νει τó κλεφτοφάναρο. Καί κινεί-
ται για νά μπή, ψιθυρίζοντας:

— "Ελα κ' έσύ μέσα, Δανάη.

Έκείνη κοντοστέκεται διστα-
κτική:

— "Αν φοβάσαι νάρθω! μουρ-
μουρίζει.

Ο Νέος, πού φαίνεται άφάν-
ταστα νευριασμένος, τήν άρπά-
ζει άπότομ' άπ' τó μπράτσο. Τή
σπρώχνει βάνουσα στο έσωτερι-
κό τής σκοτεινής κάμαρας...
Κλείνει πίσω του τήν πόρτα...

"Ομως, αλλοίμονο!... Φαί-
νεται πώς τó δωμάτιο με τή μι-
σάνοικτη πόρτα, ήταν παγίδα!
Γιατί, σχεδόν άμέσως, ακούγον-
ται άπό μέσα παράξενοι θόρυ-
βοι. Σά νά γίνεται πάλη! Ταύ-
τόχρονα καί μιά βροχνη πονε-
μένη φωνή τής Δανάης:

— Μήρηη!...

"Υστερα ό βαρύς γδοῦπος
κορμιού, πού σωριάζεται κάτω.

.....

Δέν έχουν περάσει ούτε πέντε
λεπτά άπό τήν παραπάνω σκη-
νή, όταν ή κλειστή πόρτα τής
τραγικής κάμαρας, ξαυανοίγει
άργά...

Σφίχτε τήν καρδιά σας, ά-
γαπητοί αναγνώστες. Γιατί τó
θέαμα πού θ' αντικρύσουν τά μά-
τια σας είναι μακάθριο! Είναι
τρομακτικό!

Στό κατώφλι τής πόρτας άπ'
όπου είχαν μπή πριν λίγο, ό "Α-
ρης καί ή Δανάη, παρουσιάζεται
τώρα ένας φοβερός καί άπαίσιος
βρυκόλακας! Σίγουρα αὐτός θά
είναι ό Δράκουλας τού Μαύρου
Πύργου!...

Καί τί παράξενο: Στό δεξί
του χέρι κρατάει άναμμένο τó
κλεφτοφάναρο τού "Αρη!...

"Αραγε νά έχη σκοτώση τά
δύο παιδιά;

Καί νά: Ο τρομακτικός βρυ-
κόλακας τραβάει τώρα τó μικρό
πλακέ κλειδί, πού βρίσκεται ά-
πό τó μέσα μέρος τής πόρτας
... Βγαίνει με προφύλαξη στο
σκοτεινό διάδρομο. Τήν κλειδώ-
νει άπ' έξω... Άμέσως σκύβει.
Σπρώχνει τó κλειδάκι κάτω άπό
τó άνοιγμα τής κλειδωμένης
πόρτας. Τó στέλνει στο έσωτε-
ρικό τής κάμαρας...

Παράξενη ενέργεια αλήθεια!
"Αν τώρα βρίσκεται κάποιος
ζωντανός μέσα στο δωμάτιο, θά
μπορή νά πάρη άπό κάτω τó
κλειδί... Νά ξεκλειδώση τήν
πόρτα... Νά βγῇ έξω!...

Μά ό Δράκουλας θά ξέρη τί
κάνει. Θά είναι σίγουρος πώς
κανένας ζωντανός δέν βρίσκε-
ται πιά εκεί μέσα!...

"Αλλά τότε; "Αν καμιά ζω-
τανή ψυχή δέν βρίσκεται στήν
κάμαρα, γιατί νά πετάξη άπό
κάτω τó κλειδί; Ποιός νά τó πά-
ρη; Σε ποιόν θά χρειαζόταν;

Μά, τρελλός είναι, λοιπόν, ό
Βρυκόλακας;

"Ας τόν προσέξουμε όμως κα-
λύτερα. Η φαντασία θά βοηθή-
ση τά μάτια μας νά τόν περιερ-
γασθοῦν στο βαθύ αὐτό σκοτά-
δι...

Μὰ νά: Ἡ φαντασία μας δὲν θὰ χρειστή αὐτὴ τῇ φορᾷ. Ὁ ἴδιος ὁ Δράκουλας θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν δοῦμε.

Ξαφνικά βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ καθρεφτάκι. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χερὶ τὸ φέρνει ἀντίκρυ στὰ μάτια του. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξί, σηκώνει τὸ ἀναμμένο κλεφτοφάνaro. Καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπό του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ δῇ ἂν εἶναι... ὁμορφος!...

Ἀφάνταστα τρομακτικὴ εἶναι ἡ ὄψις του!...

Ὁλόκληρο τὸ κρανίον του εἶναι μιὰ φρικτὴ νεκροκεφαλὴ. Ἐνα πλατύγυρο καπέλλο βρίσκεται πάνω σ' αὐτήν!

Γύρω στὸ λαιμό του φαντάζει ἓνα πλατὺ ἄσπρο κασκόλ... Τὸ κορμὶ του εἶναι σκεπασμένο μὲ μιὰ φαρδεῖα καὶ μακρὰ μεταξωτὴ μπέρτα. Κατάμουρη!

Τρόμος, φρίκη καὶ δέος προκαλεῖ ἡ ὄψις του! Κι αὐτὸς ὁ Χάρος ποὺ θερίζει τὶς ψυχές, θᾶνοισθε παγερὸ ρίγος ἀντικρύζοντας τὸν καταραμένο αὐτὸν βρυκόλακα!...

Μὰ οὔτε ὁ Χάρος, οὔτε κανένας ἄλλος βρίσκοντ' ἐκεῖ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν δοῦνε...

Καὶ ὁ Δράκουλας ξεκινάει ἄργα. Μὲ ἀναμμένο τὸ κλεφτοφάνaro τοῦ δυστυχισμένου Ἄρη, προχωρεῖ, γυρίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέσα στὸν Μαῦρο Πύργο του!

Κάθε τόσο σταματάει. Μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος σὰ ν' ἀφουγγράζεται. Ὑστερα ξεκινάει πάλι. Στρίβει σὲ παράξενους στενοὺς διαδρόμους... Ἀνεβαίνει ἢ κατεβαίνει σκάλες... Συνεχίζει τὴν ἀτέλειωτὴ περιπλάνησί

του μέσα στὸ τεράστιο καὶ τρομακτικὸ αὐτὸ κτίριο!...

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνα κλειστὸ ἀγοραῖο αὐτοκίνητο, μὲ σθηστὰ φῶτα, φθάνει καὶ σταματᾷ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Μαῦρο Πύργο. Κοντὰ σ' ἓναν βαθὺ γκρεμό!

Ἐνας Ἄντρας καὶ μιὰ Γυναίκα βρίσκονται μέσα σ' αὐτό.

— Ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιᾷ, θὰ κατέβετε; ρωτᾷ ἀπορώντας ὁ σωφὲρ.

— Ναί, μουρμουρίζει ὁ Ἄνδρας, δίνοντάς του ἓνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων!

— Δὲν θέλω ρέστα! τοῦ κάνει σιγὰ.

Ὁ ὁδηγὸς χουφτιάει τὸ χαρτονόμισμα μὲ λαχτάρα. Ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ παραξενεύεται:

— Μὰ ποῦ θὰ πάτε, Ἄφεντικό; Ἐδῶ τριγύρω δὲν ὑπάρχει τίποτα. Μονάχα οὐρανὸς καὶ γῆ!...

Ὁ Ἄνδρας μουρμουρίζει φανερὰ ἐνοχλημένος:

— Δὲν πειράζει... Θὰ μᾶς κάνει καλὸ νὰ περπατήσουμε λιγάκι!...

Ὁ σωφὲρ ἀπορεῖ ὁκόμα περυσσότερο. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Νὰ περπατήσετε; Μ' αὐτὸν τὸν παληόκαιρο; Μ' αὐτὸ τὸ ξεροδόρρι καὶ τὸ χιονόνερο;!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγνώστου ἀνδρα σκοτεινιάζει. Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου:

— Κατέβα, ἀγαπημένη μου, λείε στὴ γυναίκα ποὺ συνοδεύει. Καὶ προχώρησε λίγο... Ἐχω κάτι νὰ πῶ στὸ σωφὲρ. Πρέπει

νάμαστε μόνοι μας...

«Η άγνωστη γυναίκα κατεβαίνει. Κι άνασκηκώνοντας τόν γούνινο γιακά του έπανωφοριού της προχωρεί... Ξεμακραίνει κάπως από τὸ αὐτοκίνητο...»

«Ο Άνδρας, πού ἔχει άπομείνει μέσα σ' αὐτό, μουγγρίζει σιγά στοὺς σωφφέρ:

— Σοῦ ἔδωσα ἑκατὸ δολλάρια γιὰ νὰ μὴν εἶσαι περίεργος!

«Ο ταξιτζής κάνει νὰ δικαιολογηθῇ:

— Μὰ δὲν εἶμαι περίεργος, Ἀφεντικό. Ἐγὼ ἀπὸ ἐνδιαφέρον δηλαδὴ εἶπα νὰ...»

«Ὅμως δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Σχεδὸν άμέσως μιὰ λεπτὴ άστραφτερὴ λάμα στιλέττου καρφώνεται στὴν καρδιά του. Ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ ἄλλο χερί του Άνδρα, πού τὸν εἶχε κτυπήσει, φράζει τὸ στόμα του ὁμοιου σωφέρ. Γιὰ νὰ μὴν άκουστῇ ὁ θανατερός βόγγος του.

«Ο άπαίσιος δολοφόνος ξανακρύβει τὸ ματωμένο στιλέττο στὸν κόρφο του. Κατεβαίνει άτάραχος ἀπὸ τὸ ταξί, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα. Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ σφυρίζοντας μὲ κέφι κάποιον εὐθιμο σκοπό... Φθάνει κοντὰ στὴ νέα κι ὁμορφὴ γυναίκα πού τὸν περιμένει, λίγο πιὸ πέρα, τουρτουρίζοντας.

— Μὰ γιατί κατεβήκαμε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἔρημιά; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη, μάλις τὸν βλέπει. Καλὰ σοῦ τόπε κι ὁ σωφέρ. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω μπροστὰ του!...

«Ο άγνωστος άνδρας, χαμογελαί παράξενα:

— Καλὸ θὰ μὰς κάνει νὰ περ-

πατήσουμε λιγάκι. Θὰ ζεσταθοῦμε!...

«Η γυναίκα δὲν φαίνεται ικανοποιημένη ἀπὸ τὴν άπάντησί του.

— Εἶναι μακριὰ ἡ βίλλα σου, ἀπὸ δῶ;

— Ὅχι πολὺ! τῆς άποκρίνεται.

Τῆς δείχνει στοὺς σκοτάδι:

— Βλέπεις ἐκεῖ;

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ, στὰ πολλὰ κυπαρίσσια!

— Ναί!...

— Μέσα σ' αὐτὰ βρίσκεται μιὰ ζεστὴ ἐρωτικὴ φωλιά! Ἐκεῖ θὰ πάμε, ἀγαπημένη μου!...

Καὶ παρασύροντάς τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο' ξεκινᾷ... Προχωροῦν πρὸς τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τῶν κυπαρίσσιων...

«Ὅμως ξαφνικὰ ἡ νέα γυναίκα σταματᾷ ἀνήσυχη. Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ σκοτεινὸ αὐτοκίνητο.

— Γιατί δὲν φεύγει; ρωτᾷ παραξενεμένη;

«Ο Άνδρας κομπιάζει:

— Μὰ... ναί!... Τοῦ εἶπα ἐγὼ... Τοῦ εἶπα νὰ μὰς περιμένει... Δὲν ἔκανα καλὰ;

Ἐκεῖνι παραξενεύεται ἀκόμα περισσότερο:

— Τότε γιατί δὲν σβῆναι τὴ μηχανή του; Δὲν άκούς τὸ μωτέρ;!

«Ο Άγνωστος κακούργος δαγκώνεται στοὺς σκοτάδι. Πραγματικὰ εἶχε ξεχάσει, μετὰ τὸ ἔγκλημά του, νὰ γυρίσῃ τὸν διακόπτη. Νὰ σταματήσῃ ἡ μηχανή...

Τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς γυναίκας δείχνουν σὰν κάτι φοδερὸ

νάχη υποψιαστή:

— Θα γυρίσω να δώ! του λέει. Μπορεί νάχη πάθη κανένα κακό, ό άνθρωπος!...

— Δεν υπάρχει λόγος! της κάνει. "Υστερα, γιατί να χασομεράμε; Θα ξεπαγιάσουμε μ' αυτόν τον παληόκαιρο!...

Και τελειώνει σε τόνο διατακτικό:

— Έμπρός, λοιπόν... Προχώρησε... Πάρε τα πόδια σου! "Η Νέα τον κυττάζει παράξενα στα μάτια:

— Μήπως; ψιθυρίζει με φρίκη. Μήπως ό σωφφέρ δεν ζητιά; Μήπως έπειδι ήταν περίεργος τον...

Ό "Ανδρας γελάει πλατειά:

— Χά, χά, χά!... Αύτός είχε περιέργεια κ' έσύ έχεις φαντασία! της λέει. Έκείνον τον γιάτρεψα! Τώρα θα γιατρέψω κ' έσένα! προσθέτει.

Ταυτόχρονα τινάζει και τις δυο παλάμες του προς το λαιμό της. Τον άγκαλιάζει με αύτες. Τον σφίγγει με δύναμη και λύσσα!...

"Ενας βραχνός πνιγμένος ρόγχος βγαίνει από τα στήθη της έμοιρης Κοπέλλας!...

Λίγες στιγμές και τα έγκληματικά χέρια του νοιώθουν το κορμί της να βαραίνει... "Εχει ξεψυχίσει πιά... Είναι ένα πτώμα!...

Ό κακούργος τη φορτώνεται γρήγορα στη ράχι του. Προχωρεί με διάση προς το σταματημένο αυτοκίνητο. Τη σπρώχνει στα πίσω καθίσματα.

"Υστερα σπρώχνει και παραμερίζει το νεκρό σωφέρ από τη θέση του. Κάθεται αυτός στη

θέση του οδηγού. "Αρπάζει στα χέρια του το βολάν. Ξεκινάει...

Σε μικρή απόσταση απ' εκεί, ό δρόμος περνάει από τα χείλια ενός βαθύ γκρεμού. Σωστό βάραθρο!

Ό κακούργος σταματάει το αυτοκίνητο με τα δυο πτώματα άκρη - άκρη: Με κατεύθυνση προς την άβυσσο!...

"Υστερα πηδάει έξω. Λευθερώνει το χειρόφρενο. Και σπρώχνει λίγο το άμάξι...

Τό κατηφορικό έδαφος τό παρσύρει άμέσως προς τα χείλια του γκρεμού. Και τσακίζεται στο άβυσσαλέο βάραθρο!...

Ό "Αγνωστος άνδρας ξεκινάει άμέσως... Παίρνει κατεύθυνση προς τον όγκο των κυπαρισιών, πού φαντάζει στο βάθος.

Καθώς προχωρεί σιγανοτραγουδάει κάποιο εύθυμο τραγουδάκι:

«Της 'Αγάπης τό κρασί
θά τό πιούμ' έγώ κ' έσύ!
Όταν είμαστε παρέα,
ή ζωή γίνεται' ωραία!»

Σε μιá στιγμή σταματάει άπότομα τό τραγουδάκι του. Και μονολογεί με κέφι. Σάν άνθρωπος πού έχει κάνει τό καθήκον του:

— Ένδιαφέρουσα περιπέτεια κι αυτή!... Άρκετά συναρπαστική σε τρόπο, άγωνία και φρίκη!...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ!...

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα πάλι

«Ο άπαίσιος δολοφόνος γκρεμίζει στο θάραθρο τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ θύματά του.

λι μέσα στὸν σκοτεινὸ Μαῦρο Πύργο...

Ὁ τρομακτικὸς Δράκουλας, ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ τρυπώσαν οἱ δυὸ «Ἡρώες μας: ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη, συνεχίζει τὴν περιπλάνησί του μέσα στὸ φοβερὸ αὐτὸ κτίριο.

Καὶ νάτος: Κατεβαίνει τώρα μιὰ ἀτέλειωτη σκάλα... Φθάνει στὶς θολωτὲς ὑπόγειες καπακόμβες τοῦ Πύργου...

Μὲ τὸ κλεφτοφάναρο φωτίζει κάθε τόσο τὴν πορεία του...

Ὅμως ξαφνικὰ κοντοστέκεται παραξενεμένος. Στ' αὐτιά του φθάνει ἀδύναμα ἡ γνώριμή μας

βραχνὴ καὶ ὑπόκωφη φωνή. «Ἡ ἴδια πού, τόσες φορές πρὶν, εἶχε ξανακουστῇ ἔξω καὶ μέσα στὸν Πύργο:

—'Εγὼ εἶμαι ὁ Μαῦρος Δράκουλας!... Ρουφᾶω αἷμα!... Ρουφᾶω αἷμαααα!...

Ὁ Βρυκόλακας μὲ τὴ μαύρη μεταξωτὴ μπερτα προχωρεῖ ἀμέσως πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκούγεται ἡ φωνή...

Καὶ νά: Φθάνει ἔξω ἀπὸ μιὰ παλιὰ κλεισμένη δίφυλλη πόρτα... Δοκιμάζει μὲ προσοχὴ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ὅμως δὲν τὰ καταφέρνει. Εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα!...

Ἡ βραχνή κ' ὑπόκωφη φωνή παύει ἀμέσως ν' ἀκούγεται.

Ὁ Δράκουλας μὲ τὴ νεκροκεφαλὴ ὑποχωρεῖ μερικὰ βήματα. ... Παίρνει φόρα... Κυτυπιέται πάνω σ' αὐτὴν μὲ τὸν ὦμο καὶ τὸ πλευρό του. Τὴν ξεθεμελιώνει. Τὴν γκρεμίζει κάτω!...

Τέλος ἀνάθει τὸ κλεφτοφάναιο. Ψάχνει, στὸ φῶς του, ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Ἐξετάζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑπογείου δωματίου...

Εἶναι ἓνα κελλάρι... Μιά ἀποθήκη δηλαδὴ τροφίμων καὶ ποτῶν. Σωροὶ ἀπὸ κονσέρβες καὶ ἀμέτρητα μπουκάλια βρίσκονται στὰ ράφια του. Κάτω: μικρὰ καὶ μεγάλα βαρέλια τοῦ κονιάκ καὶ τοῦ κρασιοῦ. Γεμάτα ἢ ἀδεια.

Ὅμως κανένας ἄνθρωπος ἢ βρικόλακας δὲν βρίσκεται ἐκεῖ!

Τὰ σκοτεινὰ βαθυλωμένα μάτια τοῦ Δράκουλα ξεχωρίζουν κάποιον μεγάλο ὀρθὸ βαρέλι. Σκεπασμένο μ' ἓνα πλατὺ ξυλένιο καπάκι...

Τὸ πλησιάζει ἀδιόφορος τᾶχα. Μὰ μόλις φθάνει κοντά, τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ, ἀπτόμη καὶ δυνατὴ κλωτσιά!...

Τὸ βαρέλι παίρνει δυὸ - τρεῖς τοῦμπες. Τὸ καπάκι του ξεφεύγει... Κ' ἓνας ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν κρυμμένος μέσα σ' αὐτό, ἀποκαλύπτεται.

Βρίσκεται καθισμένος κάτω σταυροπόδι! Μ' ἓνα μικροσκοπικὸ ἄσπρο καὶ χαριτωμένο πιθηκάκι στὴν ἀγκαλιά του. Βρίσκεται στὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι ποὺ εἶχε κι ὅταν τὸν σκέπαζε τὸ ἀνοικτό, ἐπάνω καὶ κάτω βαρέλι...

Ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ ἀντικρύ-

ζει μπροστά του τὸν ἀπαίσιο Βρικόλακα, δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ στήθεα του ξεφωνητὰ τρόμου καὶ φρίκης... Ἀντίθετα τὸν ρωτᾷ μὲ ἀναίδεια τεντυμπούκη:

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ φοβερός Δράκουλας;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὴ βραχνή κι' ἀπαίσια φωνή του:

— Δὲν μὲ βλέπεις;

Τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Τί λές, μωρὲ παιδί μου! Καὶ τόχα μιὰ σκασίλα!...

Ἀμέσως τὸν δείχνει μὲ τὸ δάκτυλο στὸ πιθηκάκι του:

— Κῦττα, Πιτισκόκο: Αὐτὸς εἶναι ὁ Δράκουλας, ποὺ λένε! Πρόσεξε λοιπὸν καλά: Ἄμα δὲν τρῶς τὸ φαί σου, θὰ τὸν φωνάζω νὰ... τὸ τρῶ ὁ αὐτός.

Ὁ Δράκουλας μὲ τὴ μακρυὰ μαύρη μπέρτα, ρίχνει πάνω του τὸ φῶς τοῦ κλεφτοφάναιου:

Εἶναι ἓνα μικρὸ στὰ χρόνια, μὰ εὖσωμο ἀγόρι. Μὲ κωμικὸ σουλύπι, τετραπέρατα μάτια καὶ εἰρωνικὴ ἔκφρασι.

Ἕνας κοντόχοντρος μαντράχαλος μὲ κεφάλι μεγάλο, πλάτες φαρδεῖς καὶ στομάχι φουσκωτό...

Τὰ ξανθὰ μαλλιά, πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ξεπετιῶνται σὰν βούρτσες τοῦ πατώματος...

Στὴ ζώνη τοῦ πανταλονιοῦ του δρίσκεται σφηνωμένη μόνιμα, μιὰ κοκκοφτιαγμένη διχαλωτὴ λαστιχένια σφεντόνα.

Δὲν θάχει ξεπεράσει κι αὐτὸς τὰ δεκάξη χρόνια. Ὅμως εἶναι ἀφάνταστα γεροδεμένος. Καὶ φαίνεται δυσανόλογα χεροδύναμος γιὰ τὸ μπῶι του.

‘Ο Δράκουλας τὸν διατάζει ἄγρια:

— Σήκω πάνω...

Τοῦ ἀποκρίνεται κοροϊδευτικά.

— Καὶ δὲν κάθεται τοῦ λόγου σου κάτω...

‘Ο Βρυκόλακας γίνεται θεριὸ ἀνήμερο:

— Θὰ σοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα! μούγγριζει ὀπείλητικά.

‘Ο κοντόχοντρος κεφάλας τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Τί λές, μωρὲ παιδί μου! Κ’ εἶμαι... φαρμακοσίματος! Πολὺ θὰ στεναχωρηθῶ πού... θὰ σὲ χάσω!

Καὶ καθὼς ἀνασηκώνεται, μουνμουρίζει:

— Τί νὰ σοῦ κάνω πού μοῦ δισαυά κάτω... Ἀλλοιῶς οὔτε μὲ βίντζι δὲν θὰ κατάφερνες νὰ μὲ σηκώσης.

Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ Δράκουλα, πού φαίνεται πολὺ καλὰ πληροφορημένος γιὰ ὅλα, πέφτουν βροχή τῶρα πάνω του:

— Ἐσὺ ἄλλαξες τὴ φωνή σου καὶ μούγγριζες πῶς εἶσαι Δράκουλας καὶ πῶς ρουφᾷς αἷμα;

— Τὸ βρήκες! Πιάσε ἕνα «μπρόδο»!

— Ἐσὺ πέταξες τὸ χοντρὸ σχοινὶ ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο τοῦ Πύργου μου;

— Τὸ ξαναβρήκες! Πιάσε ἕνα «εὐγε»!

— Ἐσὺ τοὺς πέταξες μετὰ καὶ τὸ κλειδί τῆς πόρτας γιὰ νὰ μπουνε μέσα;

— Τὸ μεταξαναβρήκες! Πιάσε πέντε... φάσκελλα!

— Τὸ μαγνητόφωνο ἐσὺ τόβαλες νὰ φανάζῃ «Βοήθεια»;

— Ὁχι. Ἡ... Μαρίκα!

‘Ο Δράκουλας, μὲ τὴ βραχνή κι ἀλλόκοτη φωνή, τὸν ρωτᾷ ἐκτόμα.

— Καὶ γιατί τᾶκανες ὅλα αὐτά;

— Γιὰ λόγους... στομαχικῆς ἀναφυγῆς! ‘Ο Πιτσιρικᾶς κ’ ἡ Πιτσιρικᾶ εἶναι φίλοι μου! Ἦθελα νὰ νομίσουνε πῶς ἐγὼ εἶμαι τοῦ λόγου σου, μὲ τὸ συμπάθειο. Γιὰ νὰ σπᾶς’ ἡ χολὴ τους καὶ νὰ σπάσω πελάκα!

— Κ’ ἐσὺ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Γιατί μπήκες μέσ’ τὸν Πύργο μου;

— Γιὰ λόγους... στομαχικῆς ἀναφυγῆς! Βρήκα τοῦτο τὸ κελάρι μὲ τὰ φαγούμενα καὶ πιστούμενα! Καὶ τὴν ἄραξη, ἀδερφούλη μου, σὰν συνταξιούχος, Τσέλιγκας! Ἔχω δέκα μέρες πού κάνω κούρα στὴ μᾶσση, στὴ ρούφα καὶ στὴν ξάπλα! Νὰ ζήσουμε οἱ ξυπνοὶ! Ἀμ’ παίξουμε λές;!

‘Ο τρομακτικὸς βρυκόλακας ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ταυτότητά του:

— Πῶς σὲ λένε;

— Μπέμπυ Μπούς, τοῦ Τζῶνου, τοῦ Τζίμυ καὶ τῆς Μάργκαρετ, θεὸς σχωρὲς τοὺς!

— Τζίμης ποῖος ἦταν;

— Ὁ... Κουμπάρος! Πνευματικὸς μου πατέρας, βλέπεις.

— Ἄλλο ὄνομα;

— Ἔχω κ’ ἕνα παρατσουκλικό: Ἄν δὲν μὲ πῆς: Φαντεκέξ, δὲν μὲ βρίσκεις οὔτε μὲ λαγωνικό.

— Φαντεκέξ;! κάνει παραξενεμένος ὁ Δράκουλας. Γιατί σὲ βγάλαν’ ἔτσι;

— Λόγω τὰ τρία ἀρχικὰ τῶν προτερημάτων μου!

— Δηλαδή;

— Τυχάνω θλέπεις: ΦΑγάς, ΝΤΕμπέλης, Κ' "ΕΞυπνος! Τού-τέστι Φαντεκέξ! "Αμ' παίζουμε λές;

— "Ομως την ίδια στιγμή αδύ-νατος θόρυβος ακούγεται ψηλά από τὸν Πύργο. Σὰ ν' άνοιξε καὶ νὰ ξανάκλεισε ἡ μεγάλη καὶ βαρεῖα πόρτα του.

— 'Ο Φαντεκέξ χαμογελάει :

— 'Επισκέψεις έχεις, μπάρ-μπα Δράκουλα!

— 'Αμέσως ὅμως κάτι θυμάται. Μονολογεί ἀνήσυχος :

— Θεὸς ὁ "Αρης κ' ἡ Δανάη νὰ στρίψανε; Θὰ πάω μαζί τους! 'Αρκετὰ ντερλίκωσα ἐδῶ, δέκα ὁλόκληρες μέρες!

Καὶ καθὼς κινεῖται γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κελλάρι, ἀποχαιρε-τάει τὸν συνομιλητὴ του:

— Γεῖά σου μίστερ Δράκου-λα! 'Ο Θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυ-χοῦλα σου καὶ... χάρηκα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν!

— 'Ο τρομακτικὸς κι ἀπαίσιας δρυκόλακας, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ.

— Στάσου τοῦ κάνει μὲ ὀλ-λαγμένη τώρα φωνή. Μπορεῖ νὰ ἤρθε ὁ πραγματικὸς Δράκου-λας!

— 'Ο Μπέμπυ Μπούς τὸν κυτ-τάζει χαμένα.

— Κ' ἐλόγου σου τί εἶσαι ; τὸν ρωτᾷ. 'Ο ... ἐμιτασιόν ;

— 'Ο Βρυκόλακας πετάει τὸ πλατύγυρο καπέλλο του. Καὶ τραβώντας τὴ μάσκα τῆς νεκρο-κεφαλῆς, ἀποκαλύπτει τὸ πρό-σωπό του.

— 'Εγὼ εἶμαι τοῦ λέει.

Καὶ περιμένει λίγες στιγμές, βέβαιος πὼς θὰ 'δῇ τὸν Φαντε-

κέξ νὰ σωριάζεται κάτω λιπό-θυμος ἀπὸ τὴν κατὰπληξιν!...

— "Ομως ὁ μικρὸς 'Αμερικανὸς μένει ἀσυγκίνητος :

— "Ωστε ἐσὺ εἶσαι; τὸν ρω-τάει.

— Ναί, Φαντεκέξ. 'Εγὼ ὁ "Α-ρης! 'Εγὼ ὁ φίλος σου!

— 'Ο Μπέμπυ Μπούς τὸν κυττά-ζει θαυμαστικά:

— Τί λές, μωρέ, παιδί μου! Καὶ τῶχα μιὰ σκασίλα !

— 'Ο μεταμφιεσμένος Νέος πε-τάει τῶρ' ἀπὸ 'πάνω του τὸ ἄσπρο κασκόλ. Μαζί καὶ τὴ μα-κρυὰ μαύρη μπέρτα.

— "Ωστε μὲ εἶχες καταλάβει; τὸν ρωτᾷ. Τόση ἄρα πού μι-λούσαμε, ἤξερες ποῖος ἤμουνα;

— "Οχι! τοῦ ἀποκρίνεται, σοβαρὰ - σοβαρὰ.

— Τότε; Γιατί δὲν ξαφνια-στηκες μάλιστα πέταξας τὴ νεκρο-κεφαλὴ κ' εἶδες τὸ πρόσωπό μου;

— 'Ο Φαντεκέξ παραξενεύεται :

— Γιατί νὰ ξαφνιαστώ, ρε φίλε; Μήπως ἔβλεπα γιὰ πρῶ-τὴ φορὰ τὴ... μούρη σου;!

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὰ δυὸ παιδιά ἀνεβαίνουν τῶ-ρα πάνω στὸν Πύργο. Φροντί-ζουν νὰ μὴν κάνουν θόρυβο·

— 'Ο "Αρης — ὁ «Μικρὸς Φαν-τομάς» ὅπως τὸν λένε, — ἔχει ἀνησυχήσει πολὺ ἀπὸ τὸ ἀνοι-γακλείσιμο τῆς πόρτας ποὺ ἀ-κούστηκε.

— Ποῖος νᾶναι ἄραγε; ἀνα-ρωτιέται.

— 'Ο Μπέμπυ Μπούς ἀποφαίνε-ται :

— Ποιός άλλος; ο Δράκου-
λας ό... γνήσιος και βερι-
τάμπλ! Όχι, άδερφέ! Βαρέθη-
κα τις... όπομιμήσεις!

Άμέσως όμως θυμάται τη
Δανάη :

— Τό Κορίτσι που είναι; ρω-
τάει μ' ένδιαφέρον.

Ό Άρης του εξηγεί σιγά και
γρήγορα:

— Μιλούσε πολύ και φώνα-
ζε... Την έβαλα σ' ένα δωμά-
τιο γεμάτο κοστούμια, παπού-
τσιαι και καπέλλα. Σίγουρα θά-
ταν ή γκαρνταρόμπα του Δρά-
κουλα... Έκει αναγκάστηκα,
μέ μερικές γροθιές μου, να την
ήσυχάσω. Την άφησα κάτω λι-
πόθυμη. Ήταν ό μόνος τρόπος
για να κλείση τό στόμα της...

»Υστερα, ψάχνοντας, βρήκα
μάσκες νεκροκεφαλών, καπέλλα,
άσπρα κασκόλ και μαύρες μα-
κρύνες μύτερες. Μεταμφιέστηκα
σέ Δράκουλα και βγήκα έξω.
Κλείδωσα την πόρτα, μά πέτα-
ξα τό κλειδί πάλι μέσα. Άν
ή Δανάη βρεθή σέ κίνδυνο, να
μπορή να ξεκλειδώση και να
βγή.

»Τέλος, άρχισα να γυρίζω
στούς σκοτεινούς διαδρόμους,
ψάχνοντας να βρώ τόν πραγμα-
τικό Βρυκόλακα. Δηλαδή... έ-
σένα! Κι όμως, αν μ' έβλεπε κα-
νένας θα πίστευε πώς έγω ή-
μουν ό τρομερός Δράκουλας του
Μάυρου Πύργου.

Ό Φαντεκξ αποφαίνεται σο-
βαρός:

— Μ' άλλα λόγια: Όλοι
μας, λίγο — πολύ, χρηματίσα-
με... Δρακουλαίοι!

.....

Στό μεταξύ τά δυό παιδιά,

φθάνουν στο δωμάτιο που έπρε-
πε να βρίσκεται κλεισμένη ή
Δανάη...

Μά ή πόρτα του είναι άνοι-
κτη...

Ό μικρός και ό Μπέμπυ
Μπούς μπαίνουν άνήσυχοι μέ-
σα. Ψάχνουν γρήγορα στο φώς
του κλεφτοφάνταρου... Κανένας
δέν βρίσκει! Εκεί... Ό μικρή
όμορφη κ' επιπόλαια Έλληνο-
πούλα έχει γίνει άφαντη!

Ό Νέος κάνει σάν τρελλός
για τό χαμό της Δανάης! Μαζί
είχαν μεγαλώσει τά δυό αυτά
παιδιά, άχώριστα σάν άδελφια!

Ό πατέρας του Άρη ήταν
ένας από τούς καλύτερους ά-
στυνομικούς του Έφ — Μπί —
"Αϊ !

Ό πατέρας της Δανάης :
ένας από τούς πιο επικίνδυ-
νους κακοποιούς της Άμερι-
κής...

Οί δυό αυτοί άνδρες είχαν
κηρύξει έξαντωτικό πόλεμο με-
ταξύ τους: Ό Άστυνομικός ζη-
τούσε να στείλη τόν Γκάγκστερ
στην ήλεκτρική καρέκλα. Και ό
Γκάγκστερ τόν Άστυνομικό,
στό Νεκροταφείο.

Όσοπου κάποτε, οί εκπρόσω-
ποι αυτοί του Νόμου και της
Παρανομίας, βρέθηκαν — μπρο-
στά στα μάτια τών παιδιών
τους — άντιμέτωποι και όπλι-
σμένοι...

Και ό ένας όρφάνεψε τό παι-
δί του άλλου...

Άπό τότε, ό μοναχογιός του
Άστυνομικού και ή μοναχοκόρη
του Γκάγκστερ, δέν χώρισαν
ποτέ! Μαζί άντιμετώπισαν την
όρφάνεια τους, τη φτώχεια τους
και τόν κατατρεγμό τών «καλών

ἀνθρώπων».

Γίναν ἀδελφια!... Γίναν φίλοι!... Καὶ θὰ γίνουν ἴσως κάποτε καὶ κάτι, ἀκόμα παραπάνω!...

Τρωγόντουσαν, βέβαια, πολλές φορές σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα! Μὰ ἡ πολλὴ ἀγάπη καὶ τὰ νειάτα παρουσιάζουν συχνὰ κάτι τέτοιες... ἀνωμαλίες!...

Ὁ Ἄρης ἐτοιμάζεται νὰ ξαναρχίσῃ τὴν περιπλάνησί του στὸ σκοτεινὸ Πύργο. Νὰ βρῇ τὴν πολυαγαπημένη του μικρὴ συντροφίσσα...

Ὅμως ξαφνικὲς σπαρατικές κραυγὲς τὸν καθελώνουν στὴ θέσι πού βρίσκεται...

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Δανάης πού ζητάει ἀπεγνωσμένα βοήθεια. Κάτι πολὺ φοβερὸ πρέπει νὰ τῆς συμβαίνει!...

Ὁ Ἄρης καὶ ὁ Φεντεκέξ ξεκινᾶνε ταυτόχρονα σὰν ἀπὸ σύνθημα. Τινάζονται σὰν βολίδες στὸ σκοτάδι πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγονται οἱ φωνές...

Ο ΦΑΝΤΕΚΕΞ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ!

Διασχίζουν διαδρόμους. Ἀνεβοκατεβαίνουν σκάλες. Ψάχνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ μάτια κι' αὐτιά!

Τέλος προσανατολίζονται σίγουρα. Τὸ κακὸ γίνεται ψηλά. Πάνω σὲ μιὰ σοφίτα τοῦ φοβεροῦ Πύργου!...

Τὰ δύο παιδιά φθάνουν γρήγορα ἐκεῖ...

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ κλεφτοφάνταρου ἀντικρύζουν μὲ φρίκη μιὰ τρομακτικὴ σκηνή:

Ἕνας Δράκουλας — μὲ τὸ ἴδιο πλατύγυρο καπέλλο, ἴδιο ἄσπρο κασκὸλ καὶ μακριὰ μαύρη μπέρτα, κρατάει γερὰ στὰ χέρια του τὴν ἄμοιρη Δανάη. Πασχίζει νὰ τὴ δαγκώσῃ στὸ λαιμό. Νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τῆς. Ἐνῶ ταυτόχρονα μουγγρίζει ἀπαίσιμα:

— Τὴν ἄλλη τὴν γκρέμισα πνιγμένη στὸ βράστρο! Μὰ βρήκα ἐσένα! Μὲ τὸ δικό σου αἷμα θὰ μεθύσω ἀπόψε!...

Ὅμως δὲν προφθάνει νὰ τελιώσῃ... Ὁ Ἄρης ἔχει φθάσει κιόλας κοντά... Ἡ γροθιά του πέφτει σὰν ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι τοῦ μεταμφιεσμένου ψευτοδρυκόλακα!...

Ταυτόχρονα κι ὁ Φεντεκέξ, σκύβει τὴν κεφαλα του σὰν ταῦρος πού πρόκειται νὰ κουτουλήσῃ. Καὶ παίρνοντας φόρα, δίνει μιὰ τρομακτικὴ κεφαλιά στὸ στομάχι τοῦ κακούργου:

— Τέτοιον Δράκουλο σὰν κ' ἐσένα, ἔχουμε χρηματίσει κ' ἐλόγου μας! τοῦ λέει.

Ὁ Σαδιστής — πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ντὰβ Χάρμαν, τὸν συγγραφέα τῶν μυθιστορημάτων τρόμου καὶ φρίκης — ἔχει ζαλιστῇ ἀφάνταστα ἀπὸ

τῇ γροθιά καὶ τὴν κουτουλιὰ τῶν
δυὸ παιδιῶν.

Παρατάει τὸ θῦμα του καὶ κά-
νει, τρεκλίζοντας, νὰ φύγῃ.

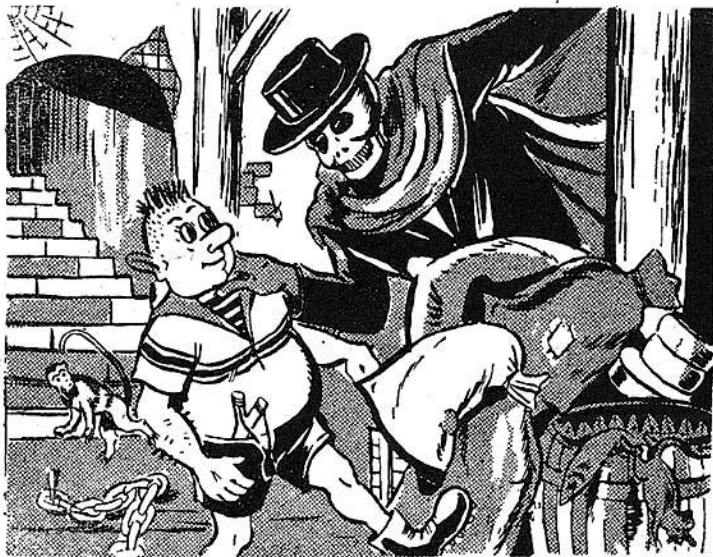
“Ὅμως μανιασμένη ἡ Δανάη,
χύνεται μὲ τὰ νύχια τῆς στὰ μά-
τια του!... Ζητάει νὰ τὸν τυ-
φλώσῃ! Νὰ σπαράξῃ τὶς σάρ-
κες του! Νὰ τὸν ἐκδικηθῇ γιὰ
τὴ θανατερὴ φρίκη ποὺ δοκίμασε
στὰ δολοφονικὰ χέρια του!...

‘Ὁ θρασύδειλος κακούργος,
ποὺ ἔχουν ξεφύγει πιά ἀπὸ πά-
νω του τὸ καπέλο, ἡ μάσκα τῆς

νεκροκεφαλῆς, τὸ κασκὸλ καὶ ἡ
μαύρη μπέρτα, κάνει μιὰ ἀπε-
γνωσμένη προσπάθεια νὰ δια-
φύγῃ... Καὶ ἀνεβαίνοντας, ὅσο
μπορεῖ πιὸ γρήγορα, σὲ μιὰ στε-
νὴ κυκλικὴ σκάλα, βγαίνει ἀλα-
φιασμένος στὴν ταράτσα τοῦ
Πύργου του.

“Ἐχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ
πιά.

“Ὅμως καὶ τὰ τρία παιδιὰ —
τὰ δύο ἀγόρια καὶ τὸ κορίτσι
— τὸν ἀκολουθοῦν. Ἀνεβαίνουν
κι αὐτοὶ ξωπίσω του. Τὸν περι-

‘Ὁ τρομακτικὸς Δράκουλας ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμὸ τὸν ἀτά-
ραχο Μπέμπυ Μπούξ !

κυκλώνουν πάλι.

‘Ο ψευτοδράκουλας τραβάει τώρα ένα πιστόλι. Στη ζώλη του δεν είχε φαίνεται σκεφθή να τὰ χρησιμοποίηση νωρίτερα!...

Γυρίζει την κνήμη του πρὸς τὸν Ἄρη. Κάνει νὰ τραθήξει τὴ σκανδάλη...

“Ὅμως μιὰ δεύτερη σβουριχτὴ κουτουλιὰ τοῦ φοβεροῦ Φεντεκέξ, κάνει τ’ ὄπλο νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Νὰ τιναχτὴ μακριά!...

Ἡ Δανάη τὸ μαζεύει ἀπὸ κάτω. Τὸ βάζει στὸ χέρι τοῦ Ἄρη...

Ἐκεῖνος τὸ πετάει μὲ περιφρόνησι:

— Ἐχω τὴν καρδιά καὶ τὴ γροθιά μου! τῆς λείει... Οἱ δειλοὶ κ’ οἱ ἀδύναμοι τὰ χρειάζονται αὐτά!...

‘Ο Σαδιστὴς Ντάβ Χάρμαν βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Καταλαβαίνει πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πέση στὰ χέρια τῶν τρομερῶν αὐτῶν παιδιῶν! Καὶ ξέρει τότε πὼς ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα θὰ βάλῃ τελεία καὶ παῦλα στὴν ἐγκληματικὴ του δράσι!...

Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

“Ὅμως ξαφνικὰ τὰ μάτια του

φωτίζονται παράξενα. Ἐνῶ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο διαγράφεται στὰ ἔκφυλα καὶ διψασμένα γιὰ αἷμα χεῖλια του!

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. ... “Ὅλο καὶ νὰ ὑποχωρῇ, παρασύροντας μαζί καὶ τοὺς τρεῖς μικροὺς διώκτες του.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ Πύργου, μὲ τὶς πολεμίστρες, ξανακατεβαίνει τὴ στενὴ κυκλικὴ σκάλα... Φθάνει πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου... Καὶ σταματάει σὲ μιὰ μικρὴ τετράγωνη ἀδιέξοδη σοῦδα κάποιου σκοτεινοῦ διαδρόμου:

— Παραδίνομαι! μουρμουρίζει μετανοιωμένος στὰ παιδιά. Παραδώστε με στὴν Ἀστυνομία... Θὰ ὁμολογήσω τὰ ἐγκλήματά μου. Θὰ δεχτῶ τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἀξίζει γι’ αὐτά!...

Οἱ δυὸ Νέσι καὶ τὸ Κορίτσι ἔχουν σταθῇ τώρα ἀντίκρου. Σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων.

— Παραδίνομαι! τοὺς ξαναλέει κάπως ἀνυπόμονα, ὁ Ντάβ Χάρμαν. Καὶ στὸ μισοσκότεινο σημεῖο ποὺ βρίσκεται, σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά...

Τέλος, προσθέτει, ἀναστενάζοντας:

— Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος! ... Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὄρρωστη ψυχὴ!... Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν ἐγ-

κληματία εαυτό μου!... 'Από την κακούργα μου ύπαρξι!...

'Η Δανάη σκουντάει τὸν "Αρη πὺ ἀτενίζει καχύποπτα τὸν ψευτοβρυκόλακα. Τοῦ ψιθυρίζει πολὺ σιγά:

— Πιάσ' τονε λοιπόν!... Τί τὸν καμαρώνεις;

'Ο «Μικρὸς Φαντομάς» ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἀκίνητος στὴ θέσι του. Φαίνεται διστακτικὸς κι' ἀναποφάσιτος. Σὰ νὰ μὴ τολμή. Σὰ νὰ φοβᾶται νὰ πλησιάσῃ τὸν κακούργο πὺ παρδίνεται...

Τὸ ἐπιπόλαιο Κορίτσι θυμώνει:

— Φοβιτσιάρη! τοῦ κάνει πάλι ψιθυριστά. Ποτὲ δὲν τολμᾷ τίποτα. 'Απορῶ γιατί ἐξακολουθοῦμε νὰ σ' ἔχουμε ἀρχηγό μας!...

— Γιατί βαριέμαι ν' ἀναλάβω τοῦ λόγου μου! μουρμουρίζει τεμπέλικά ὁ Φεντεκέξ, χαϊδεύοντας τὸν μικροσκοπικὸ Πιτσικόκο του.

'Η Δανάη γυρίζει τώρα τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της σ' αὐτόν. Στὰ χεῖλια της διαγράφεται ἓνα γλυκὸ ἐκφραστικὸ χαμόγελο, σὰ νὰ τοῦ λέει: «'Αειντε λοιπόν, Φεντεκέξ! Κᾶνε ἐσὺ αὐτὸ πὺ δειλιάζει νὰ κάνῃ ἐκεῖνος».

'Ο θεοπάλαβος Μπέμπυ Μπό-

υς, ἐνθουσιάζεται! Κρύβει στὸν κόρφο του τὸ πιθηκάκι. Καὶ μ' ἓνα ξαφνικὸ πήδημα βρίσκεται μέσα στὴ μικρὴ τετράγωνη σούδα. 'Εκεῖ πὺ στέκεται, μὲ σηκωμένα χέρια, ὁ ψευτοβρυκόλακας. Καὶ κάνει νὰ τὸν βουτήξῃ.

"Ομως ταυτόχρονα σχεδὸν ξεπετιέται κι ὁ "Αρης. Αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν κακούργο. Μόνο χύνεται σὰν τρελλὸς ν' ἀρπάξῃ τὸν Φαντεκέξ. Νὰ τὸν τραβήξῃ ἔξω ἀπ' ἐκεῖ πὺ μπήκε. Νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ ἄγνωστον κίνδυνο!...

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ξύλινο δάπεδο τῆς μικρῆς τετράγωνης σούδας πὺ βρίσκεται ὁ Χάρμαν ὁ Μπέμπυ Μπόυς καὶ ὁ "Αρης, ὑποχωρεῖ ἀπτόμοι. Καὶ τῶν τριῶν τὰ πόδια βρίσκονται γιὰ λίγο στὸ κενό...

Μὰ γρήγορα πάλι ξανακλείνει...

'Ο Φαντεκέξ μὲ τὸν Πιτσικόκο του καὶ ὁ Μικρὸς Φαντομάς ἔχουν ἐξαφανισθῇ. Σίγουρα γκρεμίστηκαν στὴν καταπακτὴ πὺ ἄνοιξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους...

"Ομως, τί παράθενο: 'Ο ψευτοβρυκόλακας βρίσκεται στὴ θέσι του... Αὐτὸς δὲν γκρεμίστηκε, σὰν τοὺς ἄλλους δυό, στὸ βάθος τῆς παγίδας,

Ἡ Δανάη, ποὺ στέκει ἀντίκρου
του καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι,
προσέχει τώρα μιὰ λεπταμέ-
ρεια: Πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν
κακούργο, βρίσκονται δυὸ κρυ-
φοὶ σιδερένιοι χαλκάδες. Ὁ
Χάρμων σηκώνοντας τὰ χέρια
του ψηλὰ — γιὰ νὰ δείξῃ πῶς
τᾶχα παραδίνεται — εἶχε πια-
στῇ ἀπ' αὐτοῦς...

Ἔτσι, σὰν τὰ δάπεδο ὑποχώ-
ρησε, βρέθηκε, γιὰ λίγες στι-
γμές, κρεμασμένος στὸ κενό.
Ἀλλὰ συγκρατήθηκε ἐπάνω. Δὲν
γkreisτήκε, σὰν τοὺς ἄλλους,
στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς...

Θριαμβευτὴς τώρα ὁ Κακούρ-
γος καυχᾶται μὲ σαδισμό πλη-
σιάζοντας τὴν ἄμοιρη Ἑλληνο-
πούλα:

— Χά, χά, χά!... Οἱ φίλοι
σου δὲν θὰ βγοῦν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα,
παρὰ μόνον ὅταν ἡ ἀποσύνθεσι
τῶν πτωμάτων τοὺς ἀρχίσῃ νὰ
μοῦ ἐνοχλῇ τὰ ρουθούνια!...

Ἀμέσως, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη
κίνησι, τὴν ἀρπάζει στὰ γερά
του μπρόστα! Πλησιάζει τὰ ξε-
ραμένα χεῖλια του στὸ λαιμὸ
τῆς μουγγρίζοντας βραχνά:

— Αἱμασα!.. Αἱμασα!..

Τὸ δυστυχισμένο καὶ ἀνυπε-
ράσπιστο Κορίτσι, ξεφωνίζει μὲ
φρίκη καὶ ἀπόγνωσι:

— Μήνηη!.. Μήνηηη!...

Σπαρταράει καὶ κτυπιέται,
σὰν τρελλή, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ
τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ
ζωντανοῦ βρυκόλακα. Φθάνει νὰ
τοῦ ζητήσῃ καὶ ἔλεος ἀκόμα:

— Ὅχιιι!... Λυπήσουμεεε!

...Λυπήσουμεεε!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κάτι
ἀνοπᾶντεχο γίνεται:

Τὰ τρομαγμένα μάτια τῆς ἄ-
μοιρης Δανάης, ἀλλάζουν ἀπό-
τομα ἔκφρασι. Παίρνει ἀπρόσ-
πτα ἐπιθετικὴ στάσι: Οὐρλιά-
ζει τώρα ἄγρια καὶ ἀπειλητικά:

— Θὰ πεθάνῃς, Δράκουλα!..

Θὰ πεθάνῃς!...

Ἐκεῖνος τὰ χάνει.. Τραβάει
ἀμέσως τὰ χέρια του ἀπὸ πάνω
τῆς. Καὶ ἀντικρύζοντάς τὴν μὲ
τρόμο φρίκη καὶ δέος, ὑποχω-
ρεῖ ἀργά...

— Θὰ σὲ σκοτώσω, Κακούρ-
γε!... Ξαναφωνάζει ἡ Νέα.

Ὅμως νά: Ξαφνικά κάτω στὰ
βαθεῖα καὶ ἀνεξερεύνητα ὑπόγεια
τοῦ Μαύρου Πύργου, κρότος τρο-
μακτικῆς ἐκρήξεως ἀντηχεῖ

Τὸ τεράστιο παλὴο κτίριο
συγκλονίζεται σὰν ἀπὸ φοβερὸ
σεισμό!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

κυκλοφορεῖ τὸ δεύτερο καταπληκτικὸ τεύχος τοῦ μοναδικοῦ
«ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ» μετὸν τίτλο :

"Ἡ ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ,"

γραμμένο ἀπὸ τὸν
ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Ὁ Δράκουλας τοῦ Μαύρου Πύργου κατάσκοπος τῶν Ρώσων καὶ ἀντικατάσκοπος τῶν Ἀμερικανῶν. — Σκοτεινὲς καὶ καταχθόνιες δυνάμεις στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κακοῦ καὶ τῆς Καταστροφῆς. — Ἡ ἐφεύρεσις ποὺ θὰ κατακτήσῃ τὸ Σύμπαν. — Τὸ μυστικὸ ποὺ ἀξίζει ἓνα τρισεκαταμύριο χρυσὲς λίρες ! — Μαγεία καὶ ἀνεξήγητα μεταφυσικὰ φαινόμενα. — Ὁ Κόσμος κάτω ἀπὸ τὸν μούρον Ἐφιάλτη τοῦ Πολέμου !

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ»

εἶναι τὸ πρὶν συναρπαστικὸ καὶ πρωτότυπο ἀνάγνωσμα γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους !

"Ἡ ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ,"

κυκλοφορεῖ τὴν Τρίτη.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Κυκλοφορεῖ τὸ 97ον τεύχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μετὰ τὸν
τίτλο :

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

«Πάρα πολλὰ ἔχει νὰ χάσῃ,
αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ»!

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

Συγγραφεὺς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β Ἀθήναι.

Ἐκδότης : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.

Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.

Σημ. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

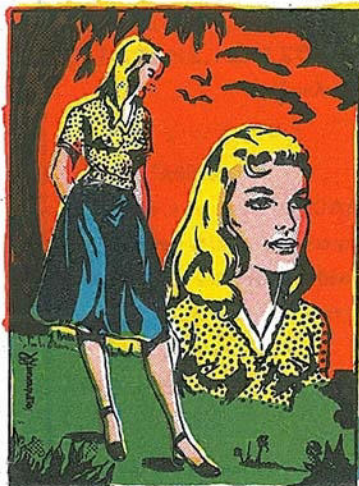

Α'. ΣΕΙΡΑ

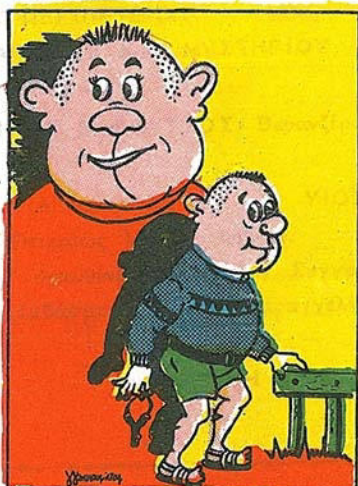
- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΡΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Ο ΑΡΗΣ

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "Α Γ Κ Υ Ρ Α", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694